

Ἐπειλὴ ἔθνικοῦ ἀφανισμοῦ :

ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΑΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

(Αὐτογενοκτονία καὶ πληθυσμιακὴ παρακμὴ)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Θ. ΘΩΜΑΪΔΗ

Ἐπιμετρητὴ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Στὸν Κόσμο αὐτὸ ποὺ ὁ πληθυσμὸς του ἀδξάνεται ταχύτατα, ὅταν σὰν Ἔθνος δὲν ἀκολουθᾷ, ἔστω καὶ μὲ «κάποια βραδύτητα», τότε, ἀναλογικά, δὲν μένεις σὲ στασιμότητα, ἀλλὰ μικραίνεις. Κι' αὐτὸ κάποτε σὲ κάνει «ἀσήμαντο».

Βραδύτητα στὴν ἐξέλιξη καὶ Γηρασμὸς : τὰ δυὸ χαρακτηριστικὰ τοῦ πληθυσμοῦ μας, τὸν φέρνουν σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεση μὲ τὴν πλημμύρα τοῦ Παγκόσμιου ὑπερπληθυσμοῦ.

Αὐτὴ ἡ θλιβερὴ διαπίστωση πλανιέται στὴν σκέψη καὶ στὰ γραφτὰ ὄλων ἐκείνων ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ Δημογραφικὸ Πρόβλημα τῆς Ἑλλάδας, ἀπόλυτα ἢ σὲ συσχετισμὸ μὲ τὸ Παγκόσμιο (Βαλαώρας 1960, 1967, Κατσουγιαννόπουλος 1970, Ε.Ε.Ε.Γ.Α. 1975).

Μικραίνουμε σταθερὰ σὰν Ἐθνικὴ ὄντοτητα. Ὅχι μόνον μέσα στὴν Παγκόσμια διόγκωση τοῦ πληθυσμοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ σὲ σχέση μὲ τοὺς γείτονές μας, ἐνῶ ταυτόχρονα γεράζουμε σὰν Λαὸς μὲ πολὺ ταχύτερο ρυθμὸ ἀπὸ κείνους.

Οἱ συγκρίσεις αὐτὲς ἴσως εἶναι καὶ ἡ χειρότερη πλευρὰ ἑνὸς ἐξαιρετικὰ πιεστικοῦ Ἐθνικοῦ μας προβλήματος, γιὰ τὸ ὁποῖο τόσα λίγα ἔχουν γίνεи ὡς σήμερα.

Πρὶν μερικὸς μῆνες ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου ξεπέρασε τὰ 4 δισεκατομμύρια ἄτομα. Στὰ $\frac{1}{5}$ τοῦ πλανήτη μας, τὴν Ἀσία, τὴν Ἀφρική, τὴν Κεντρικὴ καὶ Νότια Ἀμερικὴ καὶ τὴν Πολωνησία, ἡ ἐτήσια αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ ἔχει ξεπεράσει ἀρκετὰ τὸ 2%, ἔτσι ποὺ παρὰ τὴν «στασιμότητα» τοῦ ὑπόλοιπου, τοῦ «βιομηχανικοῦ» κόσμου, προβλέπεται διπλασιασμὸς τοῦ Παγκόσμιου πληθυσμοῦ κάθε 35 περίπου χρόνια. Ἐπειδὴ ὁμοίως ὁ ρυθμὸς συνεχῶς ἐπιταχύνεται, πρέπει νὰ περιμένουμε ὅτι, σὲ λιγότερα ἀπὸ 35 χρόνια θὰ φτάσει τὰ 8 δισεκατομμύρια. Ἐπιτάχυνση τρομερὴ ἀφοῦ ὁ τελευταῖος διπλασιασμὸς ἐγίνεи μέσα σὲ 46 χρόνια (1930 - 1975).

Στην Ελλάδα συμβαίνει το αντίθετο. Η μέση ετήσια αύξηση του πληθυσμού την εικοσαετία 1951 - 1971 ήταν 0.7%, ενώ σήμερα φτάνει μόνο το 0.43%. Όσο κι αν άνεβάσουμε το ποσοστό αυτό, διπλασιασμό του πληθυσμού μας πρέπει να περιμένουμε σε περισσότερα από 100 χρόνια! Ίσως όμως και πολύ περισσότερο! Ίσως και ποτέ.

Απ' αυτόν τον αυξητικά βραδυκίνητο πληθυσμό μόνον το 24% είναι παιδιά και έφηβοι κάτω από 14 χρόνων, ενώ οι μεγάλες ηλικίες, πάνω από 65, συνεχώς διογκώνονται.

Σε τέλεια αντίθεση μ' εμάς ή Τουρκία και ή Άλβανία, με μέση ετήσια αύξηση περίπου 2.5%, προβλέπεται να διπλασιάζονται κάθε 25 περίπου χρόνια ενώ ο πληθυσμός κάτω των 14 χρόνων στην Τουρκία είναι σήμερα κάτι περισσότερο από 38%.

Άς δοϋμε όμως τί σημαίνουν αυτοί οι αριθμοί στην Παγκόσμια και τί στην Έθνική μας κλίμακα. Τί ακριβώς είναι ο Παγκόσμιος υπερπληθυσμός, πώς εξελίσσεται και ποιά είναι ή δική μας ιδιόμορφη αντίθεση με τον Δημογραφικό μας μαρασμό.

Α' ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΑΓΧΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

«Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γήν
και κατακυριεύσατε αυτής...» (Γεν. Θ'. Ι).

Η έντολή, που δόθηκε σαν ευχή στο ανθρώπινο γένος, άρχισε να παίρνει από καιρό τις διαστάσεις κατάρας.

Ο Ο.Η.Ε., θέλοντας να εκφράσει την ζωνηρή άνησυχία του για την υπέρμετρη πληθυσμιακή διόγκωση, που ιδιαίτερα παρατηρείται στον «Τρίτο Κόσμο», έξω δηλαδή από τις βιομηχανικές χώρες της Εϋρώπης και της Β. Άμερικής, ώρισε το 1974 σαν «έτος πληθυσμού».

Είναι άλήθεια ότι τα 4/5 του Κόσμου, οι έγχρωμοι και λευκοί υπανάπτυκτοι λαοί, ο «Τρίτος Κόσμος», μαστίζονται κυριολεκτικά από τον υπερπληθυσμό και τον ύποσιτισμό, μ' όλα τους τα τρομερά έπακόλουθα, μέχρι και τον θάνατο πολλών έκατομμυρίων ανθρώπων από την πείνα και γενικά τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Η φθορά όμως αυτή είναι άσήμαντη μπροστά στην κατακλυσμική τους γεννητικότητα.

Ίστορική εξέλιξη.

Πολλά «δεινά» ταλαιπώρησαν το ανθρώπινο γένος μετά την «έξωση» των πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο, από τον «Κατακλυσμό» και τις «πληγές του Φαραώ» της Γραφής, τον διαρκή άγώνα με τις έχθρικές συνθήκες του περιβάλλοντος, τις συχνές περιόδους πείνας και τις έξοντωτικές επιδημίες του μεσαιώνα, μέχρι τους άδιάκοπους πολέμους και τις σαρωτικές επιδρομές και μετακινήσεις όλοκλήρων λαών, τους σύγχρονους Παγκόσμιους και τοπικούς πολέμους και τις

ἀπειλές για όλοκληρωτικό άφανισμό από πυρηνικό πόλεμο, «ρύπανση» του περιβάλλοντος και άλλα.

Μ' όλ' αυτά, μιá ακαθόριστη «Βιολογική Δύναμη», αυτή που χαράζει τó διαβα και τήν εξέλιξη του ανθρώπου μέσα στους αιώνες, κατόρθωσε όχι μόνο να τόν περισώζει αλλά και να τόν πολλαπλασιάζει συνεχώς.

Έτσι ή αύξηση τών γεννήσεων έρχόταν πάντοτε αυτόματα, μετά από κάθε περίοδο μεγάλης θνησιμότητας, για να γεμίσει τó κενό. Όπως έγινε ακόμα και στις μέρες μας, όταν κύμα γεννήσεων ακολούθησε τόν τερματισμό του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, τó περίφημο «baby boom» δηλαδή ή «έκρηξη τών νεογεννήτων».

Αυτό δέν διαρκούσε πολύ, γιατί κάποια σαρωτική επιδημία ή περίοδος πείνας ξανάφερνε τήν ίσορροπία, με άποτέλεσμα ή θνησιμότητα ν' αποτελεί βαλβίδα άσφαλείας στο θέμα του υπερπληθυσμού, σ' όλες τις πρωτόγονες κοινωνίες.

Η βελτίωση όμως τών κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών, άνάτρεψε τήν ίσορροπία αυτή. Αρχικά περιώρισε με ταχύτατο ρυθμό τήν θνησιμότητα και ύστερα με πολύ βραδύτερο περιώρισε και περιορίζει τις γεννήσεις. Έτσι άρχισε ó Ύπερπληθυσμός.

Τó Παγκόσμιο λοιπόν Δημογραφικό πρόβλημα, σαν μείωση ή αύξηση τών πληθυσμών, ούτε καινούργιο είναι ούτε όμοιόμορφο σ' όλο τόν πλανήτη. Α αυτή ή άνομοιομορφία, που σφράγισε ιστορικά τις εξελίξεις τών Λαών, έχει τις ρίζες της στις κληρονομικές καταβολές, τις συνθήκες του περιβάλλοντος και τó πλήθος τών ατόμων που άποτελούσαν κάθε ομάδα στον τόπο τής άρχικής της εγκατάστασης (Παπαευαγγέλου 1972).

Έτσι, λαοί που κατάγονται από ομάδες δυναμικές, με καλή άναλογία άνδρων - γυναικών, εγκατεστημένοι σε γόνιμο και πλατύ ζωτικό χώρο γής, με δυνατότητες συγκοινωνιών, με καλές κλιματολογικές συνθήκες, και γενικά με προϋποθέσεις για έξασφάλιση τροφής, όπλισμού και καλών συνθηκών διαβίωσης, έζησαν χιλιάδες χρόνια και έπαιξαν ρόλο πρωταγωνιστή στην ιστορία τής περιοχής τους. Αυτό όμως κράτησε όσο ó πληθυσμός τους αυξάνονταν. Γιατί έφτασε ν' αλλάξει «κάτι» και οι ίδιοι αυτοί λαοί να πάρουν τόν δρόμο του Δημογραφικού μαρασμού και τελικά του ιστορικού άφανισμού (Wrigley, 1969).

Άλλοτε πάλι λαοί δραστήριοι, όταν πιέζονταν από πρόβλημα υπερπληθυσμού κατάφευγαν σε όμαδικές μετακινήσεις ή επιδρομές εναντίον γειτονικών λαών με άποτέλεσμα τις φοβερές άναστατώσεις τών διαφόρων εποχών.

Τά δεινά λοιπόν του υπερπληθυσμού ή Άνθρωπότητα τά δοκίμασε άρκετές φορές ως σήμερα.

Πρόβλεψη με αριθμούς.

Άπό ύπολογισμούς, παρατηρήσεις και έργασία επάνω σε ιστορικά στοιχεία, παραδεχόμαστε ότι, τήν εποχή που γεννήθηκε ó Χριστός, υπήρχαν σ' όλη τήν Γή περίπου 250 εκατομμύρια άνθρωποι. Τó 1650 μ.Χ., δεκαεπτά δηλαδή αιώνες άργότερα, οι άνθρωποι ήταν άπλώς διπλάσιοι : περίπου 550 εκατομμύρια. Δια-

κόσια χρόνια όμως αργότερα, το 1850 μ.Χ., έγινε δεύτερος διπλασιασμός, όποτε ό πληθυσμός τής Γής έφτασε τα 1.150.000.000. Ό επόμενος διπλασιασμός δέν χρειάστηκε ούτε εκατό χρόνια! Το 1930 υπήρχαν 2 δισεκατομμύρια άνθρωποι. Για να γίνουν 3 το 1961 και σήμερα να είναι περισσότεροι από 4 δισεκατομμύρια. Δηλαδή ό τελευταίος διπλασιασμός έγινε μέσα σε 46 χρόνια στά όποια το πρώτο δισεκατομμύριο προστέθηκε σε 31 χρόνια, ενώ το δεύτερο μόνο σε δέκα πέντε! Και να σημειωθεί ότι πελώρια σε πληθυσμό κράτη, όπως ή Κίνα, δέ δίνουν ακριβή στοιχεία, αν και αυτή μόνη αντιπροσωπεύει περίπου το 25% του όλου πληθυσμού τής Γής, ενώ σ' όρισμένες περιοχές, π.χ. τής Πολυνησίας, ή άπογραφή είναι αδύνατη (Caxton, 1966, Κατσουγιαννόπουλος και Έδιπίδης, 1974).]

Άπ' αυτά τα στοιχεία φαίνεται ότι κάθε μέρα πού περνά προσθέτονται 180.000 περίπου άτομα, δηλαδή 65 εκατομμύρια τόν χρόνο. Πού σημαίνει κάτι περισσότερο από ΔΥΟ στό ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ. Πρόκειται για τήν καθαρή αύξηση, άφοδ δηλαδή αφαιρεθούν οι θάνατοι από τις γεννήσεις.

Μέ αύξηση σ' αυτόν τόν ρυθμό, υπολογίστηκε ότι το 2.000 μ.Χ. θά υπάρχουν 6,5 δισεκατομμύρια άνθρωποι. Αυτό σημαίνει ότι στους πρώτους 17 αιώνες μ.Χ. οι άνθρωποι άπλως διπλασιάστηκαν, ενώ τούς τελευταίους 3 αιώνες θά δωδεκαπλασιασθούν : θά έχουν γίνη δηλαδή 24 φορές περισσότεροι από τήν εποχή του Χριστού! Για να διπλασιάζονται κάθε 35 (ή λιγότερα) χρόνια και να φθάσουν τα 48-52 δισεκατομμύρια το 2.100 μ.Χ. (Brown, 1954).

Αυτή ή έκρηκτική αύξηση του Παγκόσμιου πληθυσμού, πού έχει σαν αίτιες τόν υπέρμετρο πολλαπλασιασμό τών γεννήσεων και τόν ταχύτατο περιορισμό τής θνησιμότητας τών υποαναπτύκτων, δέν είναι το μόνο κακό. Όδηγούμεστε σταδιακά σε «γηρασμό» αυτού του πληθυσμού, με πρώτες τις βιομηχανικές χώρες, πού ενώ έλάττωσαν τις γεννήσεις δέν έχουν άλλα περιθώρια μειώσεως τών θανάτων.

Έτσι λοιπόν οι γεωργικοί υπανάπτυκτοι λαοί υποσιτίζονται και υπεραυξάνουν, ενώ οι βιομηχανικά ανεπτυγμένοι μένουν πληθυσμιακά στάσιμοι και γεράζουν.

Οί Οικονομολόγοι και οι θεωρίες τους.

Τα πληθυσμιακά προβλήματα στην βάση τους είναι οικονομικά. Το καθένα από άλλον δρόμο, οδηγεί σε κάποιο είδος «έξαθλίωσης», και από καιρό οι οικονομολόγοι έχουν μιλήσει γι' αυτά.

Η πιό γνωστή, όχι όμως και ή πρώτη, επισήμανση του προβλήματος «υπερπληθυσμός» έγινε από τόν ιερωμένο Άγγλο οικονομολόγο Thomas Robert Malthus (1766 - 1834), ό όποιος, στό σύγγραμμά του «An Essay on the principle of Population as it affects the Future Improvement of Society» (1798) παίρνοντας σαν δεδομένο ότι ό πληθυσμός τής Γής αυξάνει με γεωμετρική ταχύτητα ενώ τα αγαθά ακολουθούν με αριθμητική, προβλέπει ότι κάποτε ή οικονομική έξαθλίωση θά οδηγήσει τήν Κοινωνία σε αυτοκαταστροφή.

Πριν από τόν Malthus ό περίφημος Σκωτσέζος οικονομολόγος και φιλό-

σοφος Adam Smith (1723 - 1790) σὲ παραγράφους γιὰ τὸν πληθυσμό, τοῦ κλασικοῦ του συγγράμματος «The Wealth of Nations» (1776), δὲν ἐκφράζει ἀπαισιοδοξία γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς Κοινωνίας.

Σήμερα, δύο αἰῶνες ἀργότερα, ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ προχωρεῖ κατακλυστικά, ἀλλὰ ὁ Μάλθους καὶ οἱ Νεομαλθουσιανοὶ δὲν δικαιώθηκαν στὸ θέμα τῆς «ἐξαθλίωσης».

Ἡ βιομηχανικὴ παραγωγή καὶ ἡ συστηματικὴ συντήρησις τῶν τροφίμων, ἡ ἐντατικὴ καλλιέργεια τῆς γῆς καὶ τῶν ζώων καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ πλοῦτου τῆς θάλασσας προμηθεύουν ἀρκετὰ «ἀγαθὰ» στὴν Ἀνθρωπότητα, ὅσο νὰ μὴν ὑπάρχει πρόβλημα ἐξαθλίωσης, ἂν καὶ τὰ $\frac{3}{5}$ τῆς ἀκόμῃ ὑποσιτίζονται ἐνῶ μεγάλο μέρος κυριολεκτικὰ πεινᾷ (Λογαρᾶς, 1954). Αὐτὸ ὅμως, πρὸς τὸ παρόν, ὀφείλεται ὄχι τόσο στὴν ἔλλειψις, ὅσο στὴν ἄνιση κατανομὴ τῶν τροφίμων. Γιατὶ ἐνῶ οἱ ὑπανάπτυκτοὶ λαοὶ ὑποσιτίζονται οἱ σκουπιδοτενεκέδες τῶν «προηγμένων» λαῶν εἶναι γεμάτοι «ἀπορρίματα» ποῦ θὰ μπορούσαν νὰ θρέψουν διπλάσια ἄτομα ἀκόμα.

Ἡ «ἐλλειψις τῶν τροφίμων» παραμένει ἀκόμα, ὅπως πάντα, ἓνας ἀπλὸς μῦθος. Οἱ βιομηχανικὲς ὅμως χώρες τὸν χρησιμοποιοῦν σὰν ἀπειλὴ γιὰ τὶς ὑπανάπτυκτες. Ἀσφαλῶς ἡ Ἀνθρωπότητα πρέπει νὰ πάρει τὰ μέτρα τῆς ὥστε ὁ μῦθος νὰ μὴ γίνῃ ποτὲ πραγματικότητα.

Σημερινοὶ καὶ μελλοντικοὶ πληθυσμιακοὶ συσχετισμοί.

Οἱ ὑπανάπτυκτοὶ, καὶ στὸ μεγαλύτερο μέρος ἐγχρωμοὶ, λαοὶ, δὲν εἶναι μόνον πολυάνθρωποι ἀλλὰ αὐξάνονται καὶ μὲ πολὺ ταχύτερο ρυθμὸ ἀπὸ τοὺς βιομηχανικὰ προηγμένους λευκοὺς, πού, στὴν Δ. Εὐρώπῃ τουλάχιστον, ἔχουν μπεῖ στὸ δρόμο τῆς πληθυσμιακῆς παρακμῆς.

Ὑπολογίζεται ὅτι στὰ αὐριανὰ 6,5 δισεκατομμύρια (τὸ 2.000 μ.Χ.) ἡ ἀναλογία τῶν λευκῶν (βιομηχανικῶν) πρὸς τοὺς ἐγχρώμους (ὑπανάπτυκτους) πληθυσμοὺς θὰ εἶναι 1 : 5.

Ὁ νωθρὸς ρυθμὸς τῆς ἐτήσιας αὔξεσις τῶν ἀνεπτυγμένων προβλέπει διπλασιασμὸ τοῦ πληθυσμοῦ τους κάθε 120 - 150 χρόνια, ἐνῶ ὁ ταχὺς τῶν ὑπανάπτυκτων γιὰ κάθε 25 - 50 χρόνια. Ἔτσι στὰ ἐπόμενα 125 χρόνια (τὸ 2100 μ.Χ.), ὅταν οἱ λευκοὶ — ἀνεπτυγμένοι θὰ εἶναι διπλάσιοι περίπου, οἱ ἐγχρωμοὶ — ὑπανάπτυκτοὶ θὰ εἶναι δεκαπλάσιοι. Στὰ προβλεπόμενα δηλαδὴ γιὰ τότε 50 δισεκατομμύρια ἡ ἀναλογία θὰ γίνῃ 1 : 25, ἐνῶ σήμερα εἶναι 1 : 3 περίπου.

Ἡ Λευκὴ Φυλὴ, σὲ 125 χρόνια, θὰ εἶναι μιὰ ἀσήμαντη μειωσις μέσα στὴν ἀνθρωποθάλασσα τῶν ἐγχρώμων. Ἄν φυσικὰ οἱ ἀριθμοὶ βγοῦν ἀληθινοί.

Ἐνέργειες καὶ ἀπόψεις γιὰ τὴν ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος.

Ἡ πίεσις τῶν ἀριθμῶν καὶ ἡ ἀπορία τῶν «λευκῶν» γιὰ τὶς σκέψεις τῶν «ἐγχρώμων» ἐπάνω στὸ πληθυσμιακὸ πρόβλημα, συγκέντρωσε τὸν Αὐγουστο τοῦ 1974 στὸ Βουκουρέστι ἀντιπροσωπεῖς 136 χωρῶν, στὴν «ἐπίσημη πρώτη» παρουσίασις τοῦ θέματος «Ὑπερπληθυσμὸς» σὲ Παγκόσμια σκηνή, ἀφοῦ οἱ προη-

γούμενες προσπάθειες στη Ρώμη (1954) και το Βελιγράδι (1965) δέν συγκέντρωσαν πλατύ Διεθνές ενδιαφέρον και ουσιαστικά απέτυχαν.

Στό Βουκουρέστι, πάνω από 5.000 Σύεδροι καταπιάσθηκαν αρχικά με τὸ Παγκόσμιο Δημογραφικὸ Πρόβλημα, ἀλλὰ μετὰ μῆκαν σ' ὅλες τις προεκτάσεις του : οἰκονομικές, κοινωνικές και πολιτικές. Τελικά πελαγοδρόμησαν μέσα σ' ἓνα κομφοῦζιο ἀπὸ πολιτικές θέσεις και φιλοσοφικές κοσμοθεωρεῖες, γιὰ νὰ καταλήξουν, εὐτυχῶς, και σὲ δύο ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα - ἀλήθειες :

1. — Ὑπάρχει ἄμεση σχέση και ἀλληλοεξάρτηση ἀνάμεσα στὸν «πληθυσμὸ» και τὴν «ἀνάπτυξη» μιᾶς χώρας. — και
2. — Ἡ πληθυσμιακὴ πολιτικὴ πρέπει νὰ στηρίζεται στὸν ἐλεύθερο οἰκογενειακὸ προγραμματισμὸ, ὅπου ἄνδρας και γυναῖκα ἀποφασίζουν ἰσότημα γιὰ τοὺς ἀπογόνους τους. —

Τὸ δεύτερο γίνεται ἀποδεκτὸ ἀπ' ὅλους χωρὶς συζήτηση.

Ξεσηκώθηκε ὅμως θύελλα ἀπὸ συζητήσεις γιὰ τὸν πιὸ ἀποτελεσματικὸ τρόπο λειτουργίας τῆς σχέσης «πληθυσμὸς» — «ἀνάπτυξη».

Οἱ βιομηχανικές χώρες ὑποστήριζαν ὅτι ὁ ἔλεγχος τῶν γεννήσεων ἢ πιὸ καλόχη(!), ὁ οἰκογενειακὸς προγραμματισμὸς (family planning), εἶναι ὁ μαγικὸς δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴν «ἀνάπτυξη» τὸν Τρίτο Κόσμο.

Ἐπιλοκῶ φαίνεται ὅτι ὅπου ὑπάρχει φτώχεια και πείνα, γιὰ νὰ τὴν πολεμήσουμε, πρέπει νὰ περιορίζουμε τὰ στόματα! Μαζί τους ὅμως λιγοστεύουν και τὰ χέρια. Καὶ ἡ «ἀνάπτυξη» μιᾶς χώρας χρειάζεται χέρια!

Παρατηρήθηκε ὅτι περιορίζοντας τὴν αὐξηση ἑνὸς πληθυσμοῦ, σὲ πρώτη φάση ἔχουμε ἓνα εἶδος οἰκονομικῆς ἀνάρρωσης, σὰν τὴν δικιά μας «εὐημερία» στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν με τὴν καθυστέρηση τῆς αὐξησης τοῦ πληθυσμοῦ και τὰ «ἐμβάσματα» ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ αἱμορραγία τῆς μετανάστευσης. Φυσικά πρόκειται γιὰ ἀξιοθρήνητη «εὐημερία» ποὺ μοιάζει με τὸν πλοῦτο ἐκεῖνου ποὺ πουλᾷ τὸ αἷμα του γιὰ νὰ γλεντήσει !

Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἀντιμετώπισης τοῦ Ὑπερπληθυσμοῦ, με βάση τὸν περιορισμὸ τῶν γεννήσεων, συνάντησε τρομερὴ ἀντίδραση ἀπὸ τις χώρες τοῦ Τρίτου Κόσμου, ποὺ στὸ Συνέδριο ὑποστήριζαν ὅτι ἡ φτώχεια δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ. Ἐπὶ και μόνο «συμπορεύονται» και ἡ ἀντιμετώπισή τους εἶναι μία : Παγκόσμια προσπάθεια γιὰ οἰκονομική, κοινωνική και πολιτιστικὴ ἀνάπτυξη τῶν περιοχῶν τοῦ Τρίτου Κόσμου. Ἐφέθηκε ἐπίσης νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι τὸ Παγκόσμιο οἰκονομικὸ «κατεστημένο» τῶν βιομηχανικῶν χωρῶν, ἀντὶ νὰ βοηθήσει με δραστικὰ οἰκονομικά μέσα τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, γιὰ νὰ μὴ χάσει ἐκεῖνο, ἔστω και προσωρινά, ἓνα μέρος τῶν «δικῶν του» ἀγαθῶν και περιορίσει τὴν καταναλωτικὴ ὑπερ-εὐημερία του, προσπαθεῖ με μέσα κάποτε ἀπάνθρωπα, νὰ «συγκρατήσῃ» τὴν αὐξηση τοῦ πληθυσμοῦ σ' ἐκεῖνα τὰ «λογικά» ἐπίπεδα, ποὺ θὰ μπορεῖ νὰ τὰ ἐκμεταλλεύεται, εἴτε σὰν ἐργατικά χέρια, εἴτε σὰν καταναλωτὲς (E.E.E.G.A, 1975).

Μιὰ ἄλλη ἀλήθεια εἶναι ὅτι δέν ξεκαθαρίστηκε ἀκόμη ἂν ἡ ἐξαθλίωση, σὰν πραγματικότητᾶ ἢ ἔστω και σὰν ἀπλὴ ἀπειλή, εἶναι δύναμη

ἐπιβράδυνσης τοῦ ρυθμοῦ στήν αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ, ὅποτε ἀρχίζει κάποια οἰκονομική «ἀνάπτυξη» ἢ ἐάν ἔχει ἀρχίσει ἡ οἰκονομική ἀνάπτυξη ὅταν παρατηρεῖται ἡ μείωση τῶν γεννήσεων. Πάντως αὐτοελεγχόμενη μείωση τῶν πληθυσμῶν, γιά νά ἐπιτύχουν εὐημερία καί ἀνάπτυξη, οὐδέποτε περιγράφεται. Ἀντίθετα, ὅταν ὑπάρχει εὐημερία, αὐτόματα ἔχουμε κάμψη στήν αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ, πού ἴσως ἀντιδρᾷ ἀπό ἔνστικτο γιά νά διατηρήσει τά ἀγαθά του.

Ἔτσι ἐνώ οἱ Νεομαλθουσιανοὶ προτείνουν σάν δραστικό μέτρο κατὰ τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ τόν περιορισμό τῶν γεννήσεων (Vogt, 1948), πού στοὺς ὑπανάπτυκτους μπορεῖ νά ἐφαρμοσθεῖ μόνο μέ στείρωση - μέθοδο βασικά ἀπάνθρωπη— ὥστε νά καταπολεμηθεῖ ἡ φτώχεια καί ἡ ἐξαθλίωση τοῦ Τρίτου Κόσμου, καθημερινά κερδίζει ὁπαδούς ἡ θεωρία πού δέχεται ὅτι ὑπάρχει δυνατότητα «συνειδητῆς ρύθμισης τῶν γεννήσεων» μέ τήν ἀνύψωση τοῦ βιοτικοῦ καί πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῶν λαῶν, ὅποτε θά δημιουργηθοῦν αὐτοελεγχόμενες οἰκογένειες (Boyd-Orr, 1953).

Ἡ δευτέρα μέθοδος εἶναι ἐκείνη στήν ὁποία πρέπει νά πιστέψει ὁ βιομηχανικός κόσμος τῆς Δύσης, ἂν θέλει νά διατηρήσει γιά πολὺν καιρὸ τὴν προνομακὴ του θέση σέ μιὰ Κοινωνία εὐημερίας. Πρέπει νά ἐφαρμοσθοῦν μεγάλοπνοα καί μακροπρόθεσμα σχέδια οἰκονομικῆς συνεργασίας καί ἀνάπτυξης, ἀλλὰ ταυτόχρονα καί ἄμεσα σχέδια παροχῆς τροφίμων καί γενικά «ἀγαθῶν» πρὸς τοὺς ὑποσιτιζομένους λαοὺς, ἐνῶ θά γίνεται προσπάθεια γιά ἄμεση αὔξηση τῆς δικῆς τους παραγωγικῆς ἰκανότητας.

Πρέπει νά θυμηθοῦμε τὴν γενιὰ μερικῶν «ρωμαντικῶν» Ἀμερικανῶν καί τοῦ Τζῶν Κέννεντυ, πού εἶχαν σάν ἀρχή τους ὅτι «... ἡ εὐημερία τῶν ἀναπτυσσομένων λαῶν πρέπει νά εἶναι τὸ πρῶτο μας μέλημα γιά νά διατηρήσουμε τὴν δική μας εὐημερία...», ἀφήνοντας νά ἐννοηθεῖ ὅτι ἂν δὲν φᾶνε οἱ πεινασμένοι μέ τὴν θέλησή μας, θ' ἀρπάξουν μόνοι τους γιά νά φᾶνε.

Ὁ οἰκογενειακὸς λοιπὸν προγραμματισμὸς πρέπει νά γίνεи συνειδητὰ καί μέ ἀνέβασμα τῆς πολιτιστικῆς στάθμης. Ὁχι μέ στείρωσεις. Γιατί ἀντισυλληπτικές μεθόδους πάντοτε χρησιμοποιοῦσε ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ καμμιά δὲν ἀποδείχθηκε ἰκανὴ νά σταματήσει τὴν αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἡ συστηματικὴ χρησιμοποίησις τῶν ἀντισυλληπτικῶν «χαπιῶν» φαίνεται ὅτι δὲν θά ἔχει ἀποτέλεσμα. Γιατί ἡ ἐλευθερία τῆς σεξουαλικῆς ἐπαφῆς καί ἡ «κατὰ βούλησιν», ἰδίως ἀπὸ μέρους τῆς γυναίκας, παραγωγή τῶν ἀπογόνων, ἐλευθερώνει ἀπὸ τὸ «ἀ γ χ ο ς τ ῆ ς π ο λ υ τ ε κ ν ῖ α ς» πού βασικά ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ παιδιά ἔρχονται σὲ χρόνο ἀνεπιθύμητο ἢ μᾶλλον ἀκατάλληλο, καί σάν «ἀποτέλεσμα» τῆς γενετήσιας ἐπαφῆς τῆς σεξουαλικῆς ἐκτόνωσης.

Μέ τὰ ἀντισυλληπτικά, ἀντίθετα, ἡ μητέρα κανονίζει τὶς περιόδους ἐγκυμοσύνης, ὥστε νά μὴν ταράζουν τὴν ζωὴ της, τὶς σπουδές, τὴν ἐργασία της καί γενικά τὶς ἐξωοικογενειακὲς της ἀπασχολήσεις. Ἔτσι ἀποφασίζει εὐκολώτερα τὰ περισσότερα παιδιά. Ἀλλοιῶς ἀποφασίζει τὴν ἔκτρωση.

Ἄς γίνῃ συνείδηση στὶς βιομηχανικὲς χώρες ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς πολιτιστικῆς ἀνόδου τῶν ὑπαναπτύκτων στὸ θέμα τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων,

μέ την μέθοδο τής άπασχόλησης σέ άλλα ένδιαφέροντα, πέρα από την σεξουαλική έκτόνωση. Άλλωστε έχει άποδειχθεί πολλές φορές ότι σέ κάθε περίπτωση πού ό πληθυσμός μιάς περιοχής περιορίζει τά ένδιαφέροντά του και κλείνεται νωρίς στό σπίτι του (βαρυχειμωνιές, περιορισμός κυκλοφορίας κλπ.), έχουμε αύξηση στις γεννήσεις.

Έπάνω στην Μεθοδολογία πού θ' ακολουθηθεί για μείωση ή αύξηση ενός πληθυσμού, υπάρχουν πολλές αντίφάσεις πού ξεκινούν από την διάψευση τών προσδοκιών πού στηρίχθηκαν στά διάφορα «μέτρα» πού πάρθηκαν ως τώρα (Kiser, 1962). Έτσι ή μείωση τής βρεφικής θνησιμότητας και τής θνησιμότητας τής παιδικής ηλικίας γενικά, λογικά, έπρεπε νά οδηγήσει σέ αύξηση του πληθυσμού. Δυστυχώς όμως ώδήγησε σέ αντίθετο αποτέλεσμα, και σ' έμάς και στις βιομηχανικές γενικά χώρες. Αυτό οφείλεται στό ότι δημιουργήθηκε ένα είδος άσφάλειας για την έπιβίωση τών απογόνων. Οί γονείς δέν έχουν άγχος για την έπιβίωση τών παιδιών τους. Έτσι κάνουν πιά λίγα παιδιά. Δέν δημιουργούν «έφεδρείες».

Άλλοτε λέγανε «ένα παιδί ίσον κανένα» και κάνανε πολλά παιδιά. Σήμερα, πού «ένα παιδί ίσον... σχεδόν ένα» κάνουν λίγα παιδιά! Είναι ή άλλη όψη του νομίσματος. Ο δρόμος για την πληθυσμιακή παρακμή πού μαστίζει την Δύση περνά από την ασφάλεια και την ευημερία!

Άλλη περίπτωση: Η μόρφωση, τών γονιών και ιδίως τής μητέρας, μιά και δημιουργεί καλλίτερες συνθήκες έπιβίωσης τών απογόνων, έπρεπε λογικά ν' αύξηση τόν πληθυσμό. Αντίθετα όμως αύξησε την έξωοικογενειακή άπασχόληση τής γυναίκας και μείωσε τις γεννήσεις, προκαλώντας έτσι μείωση του πληθυσμού.

Αντίθετα ή έξαθλίωση και ιδιαίτερα ό ύποσιτισμός βρίσκονται παντού μαζί με τόν υπερπληθυσμό. Δέν έχει όμως ξεκαθαριστεί ακόμη άν ό υπερπληθυσμός είναι ή αιτία του ύποσιτισμού ή τό αντίθετο. Άν δηλαδή ό ύποσιτισμός οδηγεί σέ υπεργεννητικότητα, όχι μόνον από αύξηση(;) τής σεξουαλικής ικανότητας, αλλά και από έλλειψη άλλων ένδιαφερόντων, άφου οί κοινωνίες πού ύποσιτίζονται είναι βασικά ύπανάπτυκτες.

Οί βιομηχανικές χώρες στην άρχή τής ανάπτυξης τους παρουσίασαν αύξηση του πληθυσμού με αύξηση τών γεννήσεων. Σήμερα, μετά δύο αιώνες, έχουν φτάσει στην άπλή ανανέωσή του, ενώ οί μεγάλες ηλικίες διογκώνονται συνεχώς. Έχουν δηλαδή ξεπεράσει την Δημογραφική «ώριμότητα» και πάνε για Δημογραφικό «γηρασμό». Για πληθυσμιακή παρακμή.

Στις χώρες αυτές ό περιορισμός τών θανάτων έγινε σέ δεύτερη φάση, γιατί δέν ύπήρχαν οί σύγχρονοι τρόποι αντιμετώπισης τών άσθενών, ενώ τό άνέβασμα του κοινωνικο-οικονομικού έπιπέδου πρόσφερε μικρή βοήθεια πού δέν έφτανε τό 50%.

Σήμερα, στους ύπανάπτυκτους λαούς, ή εφαρμογή δραστικών μέτρων Δημόσιας Υγείας, πρόλαβε και περιώρισε τους θανάτους με μεγάλη ταχύτητα πριν άνεβεί τό κοινωνικό και οικονομικό τους έπίπεδο και ενώ ακόμη διατηρούσαν

ύψηλή γεννητικότητα. Έτσι δημιουργήθηκαν οί κατάλληλες συνθήκες για τόν ύπερπληθυσμό.

Πότε θά περάσουν οί πληθυσμοί αὐτοί στο στάδιο τῆς Δημογραφικῆς ὀριμότητας, ὁπότε θά μειωθεῖ ὁ ρυθμός στήν διόγκωσή τους, εἶναι ἄγνωστο. Πάντως ἄρχισαν νά παρουσιάζουν κι' αὐτοί διόγκωση τῶν μεγάλων ἡλικιῶν, ὄχι ὁμως ἀκόμα σέ σχῆμα «γηρασμοῦ» τοῦ πληθυσμοῦ.

Εἶναι λοιπόν ἀκόμα δυναμικοί αὐξητικά οί πληθυσμοί τῶν ὑπαναπτύκτων. Γι' αὐτό πρέπει νά προφτάσουν οί «ἀνεπτυγμένοι» νά τοὺς βοηθήσουν νά πετύχουν οἰκονομική καί πολιτιστική ἀνάπτυξη, συνειδητοποιώντας ὅτι αὐτό εἶναι τὸ καλλίτερο φάρμακο γιά τόν περιορισμό τῶν γεννήσεων καί τὴν συγκράτηση τῆς αὐξησης τοῦ πληθυσμοῦ.

Β' ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ : ΑΥΤΟ - ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΠΛΗΘΥΣΜΙΑΚΗ ΠΑΡΑΚΜΗ

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τῆς ἀσφυκτικῆς πληθυσμιακῆς διόγκωσης, ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται σέ μιὰ ἐξαιρετικά ἀνησυχητική φάση τῆς Δημογραφικῆς τῆς ἐξέλιξης : Βρίσκεται στήν ἀντίθετη ἄκρη : Στὴ φάση πού μὲ βία μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὅτι ὁ πληθυσμός τῆς παρουσιάζει κάποια αὐξηση. Φάση πού ἀνετα χαρακτηρίζεται ἀπογοητευτική καί ἴσως-ἴσως ἀπελπιστική, γιατί, ἂν καί ἀκόμη ὑπάρχει αὐξηση, ὁ ρυθμός τῆς συνεχῶς ἐπιβραδύνεται, ἔτσι πού μοιάζει ὅτι κάποτε θά σταματήσει. Κι' αὐτό θά εἶναι τὸ τέλος μας, σὰν Φυλῆς, σὰν Ἱστορικῆς καί Ἐθνικῆς ὄντοτητας.

Πληθυσμιακὰ βρισκόμαστε στήν ἴδια φάση μὲ τοὺς περισσότερους λαοὺς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Στὴ φάση τῆς πληθυσμιακῆς παρακμῆς.

Εἶναι ἀνάγκη, σὰν Λαός, σὰν Κράτος καί σὰν Ἔθνος, νά συνειδητοποιήσουμε, ὅσο τὸ δυνατό γρηγορώτερα, ὅτι ἔχουμε φτάσει στὸ τελευταῖο ἀνεκτὸ ὄριο τῆς Δημογραφικῆς καχεξίας καί ἡ ἀπειλή τοῦ ἐκμηδενισμοῦ μας σὰν Φυλῆς πάτησε τὸ κατῶφλι μας.

Εἴτε τὸ πιστεύουμε εἴτε ὄχι μῆκαμε γιά μιὰ ἀκόμη περίοδο τῆς Ἱστορίας μας στὸν δρόμο τῆς Πληθυσμιακῆς παρακμῆς.

Πρέπει νά τὸ πάρουμε ἀπόφαση. Εἴμαστε μόνοι, χωρὶς λαοὺς συγγενικοὺς, στὸ σταυροδρόμι τῆς πιὸ ἐπικίνδυνης περιοχῆς τοῦ Κόσμου, στὸ σύνορο τῶν ὑπαναπτύκτων καί τῶν βιομηχανικῶν χωρῶν. Πρέπει νά ἐπιβιώσουμε σὰν λαὸς μόνοι μας, χωρὶς στήριξη ἀπὸ πουθενά. Κι' ὁ μόνος τρόπος εἶναι νά ἐπιστρατεύσουμε τὴν βιολογική μας δύναμη καί νά ἐπιταχύνουμε τὸν ρυθμὸ τῆς ἀναπαραγωγῆς μας. Νά πολλαπλασιαστοῦμε.

Γιατί εἶναι σίγουρο ὅτι μερικοὶ γείτονες μας, μὲ τὴν ἐκρηκτικὴ πληθυσμιακὴ τὸς διόγκωση «κάποτε» θά ἀσκήσουν πιέσεις ἐπάνω μας, γιά κάθε εἶδος παραχωρήσεις καί ἰδιαίτερα ἐδαφικές. Ἄν περιμένουμε «τότε» νά τὸ σκεφτοῦμε θά εἶναι πάρα πολὺ ἄργά. Καί ἴσως αὐτὸ τὸ «τότε» νά εἶναι πολὺ, μὰ πολὺ κοντὰ μας. Ἴσως νά εἶναι τὸ σῆμερα.

Πρέπει να σκεφτούμε τώρα, άμέσως, χωρίς καμιά άναβολή, πώς θα αντιμετώπισουμε τον πιο ύπουλο έχθρο τής Φυλής μας : τον Δημογραφικό άφανισμό. Αύτη είναι σήμερα ή πρώτη Έθνική έπιταγή. Η σημερινή Μεγάλη Ίδέα.

Γιατί είναι πέρα από όλοφάνερο ότι ο πληθυσμιακός όγκος ενός κράτους μετρά πολύ, ίσως άποφασιστικά, στά τραπέζια των Διεθνών παζαριών.

Τό πρόβλημα άπασχόλησε και άπασχολεί πολλούς ειδικούς, όπως φαίνεται από την βιβλιογραφία, στο τέλος του άρθρου. Δυστυχώς όμως δεν άπασχόλησε όσο θάπρεπε τουλάχιστον, τις Κυβερνήσεις. Από τή θέση αύτη πρέπει να έπιστημάνουμε ότι από κανέναν άρμόδιο κυβερνητικό ή άλλον φορέα δεν ξεκίνησε μια έκστρατεία για τήν Δημογραφική «άνανέωση» τής χώρας μας, αν και οι ειδικοί από καιρό χαρακτήρισαν τό θέμα σαν έπείγον και σοβαρό και πριν λίγους μήνες άκόμη, ο Καθηγητής και Πρόεδρος τής Άκαδημίας Άθηνών κ. Ν. Λούρος, τό χαρακτήρισε σαν Έθνικό ζήτημα πρώτης γραμμής (Ε.Ε.Ε.Γ.Α., 1975). Και πολύ πιο πριν ο Καθηγητής Βαλαώρας (1960).

Είναι καιρός, αυτές οι έγκυρες φωνές ν' άκουστούν πέρ' από τά έπιστημονικά περιοδικά και συνέδρια. Αυτός είναι και ο σκοπός του δημοσιεύματος. Να βοηθήσει με τήν άνάλυση του Έθνικού αυτού θέματος, στο ξεκίνημα ενός άγώνα για τήν αύξηση του πληθυσμού μας. Τήν μάχη για τήν σωτηρία τής Φυλής μας. Όσο άκόμα υπάρχουν έλπίδες.

Μεταβολές στον όγκο και τήν σύνθεση του Έλληνικού πληθυσμού τά τελευταία 35 χρόνια (1940 - 1974).

Σε διάστημα 31 χρόνων, ανάμεσα στις άπογραφές 1940 και 1971, ή Έλλάς από 7.344.860 άτομα, ανέβηκε στα 8.768.641. Πρόσθεσε δηλαδή πιο λίγο από έναμισο εκατομμύριο, μ' όλο που είχαμε και τήν ένωση τής Δωδεκανήσου.

Στό ίδιο περίπου διάστημα (1940 - 1970) ή Τουρκία, που έχει τήν μεγαλύτερη γεννητικότητα στον κόσμο, από 17.713.000 έφτασε τά 35.667.000. Έγινε δηλαδή διπλάσια, προσθέτοντας σε ίσο χρόνο δωδεκαπλάσιο ανθρώπινο ύλικό από μās.

Άν άκόμη στεφτούμε ότι λίγο πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ή μέση ετήσια αύξηση του πληθυσμού μας ήταν 1,25%, ότι στην δεκαετία 1951 - 1961 έπесе στα 0,99% και στην έπομένη (1961 - 1971) «κατρακύλησε» στα 0,45%, τό θέμα αρχίζει να γίνεται εξαιρετικά άνησυχητικό.

Άς μιλήσουμε όμως με καθαρούς αριθμούς : Τά 7.632.801 άτομα του 1951 έγιναν 8.388.553 τό 1961. Αύξήθηκαν δηλαδή κατά 755.752 άτομα μέσα σε δέκα χρόνια. Άλλά τά 8.388.553 άτομα του 1961 έγιναν 8.768.641 τό 1971. Αύξήθηκαν δηλαδή μόνον κατά 380.088 άτομα μέσα σε δέκα πάλι χρόνια.

Τά περισσότερα δηλαδή άτομα τής δεύτερης δεκαετίας, έδωσαν τήν μισή μόνον αύξηση από τήν προηγούμενη! (πίνακας Ι).

Άν υπολογίσουμε ότι αύξήθηκε ταυτόχρονα και ο αριθμός των ατόμων μεγάλης ηλικίας, πρέπει να προαισθανόμαστε τί πρόκειται να φέρε ή δεκαετία

πού περνάμε. Ἄν ἡ συμφορὰ αὐτὴ συνεχισθεῖ τότε ἡ ἀσήμαντη σημερινή μας αὐξηση θὰ σταματήσει. Καὶ τότε θὰ ἔχει ἀρχίσει ἡ ἀντίστροφη μέτρηση.

Εἰπώθηκε κάποτε «ὅτι ἦταν ἀπογοητευτικά τὰ προγνωστικά γιὰ τὴν πληθυσμιακὴ μας αὐξηση». Ἡ ἐπαλήθευση ὅμως εἶναι ἀκόμη πιὸ ἀπογοητευτικὴ.

Τὸ 1967 οἱ ὑπολογισμοὶ ἔδειχναν ὅτι :

τὸ 1970 θὰ εἴμασταν	8.995.800
τὸ 1975 » »	9.323.400 καὶ
τὸ 1980 θὰ γίνουμε	9.627.500

Ἄλλοι δυστυχῶς πέσαμε ἔξω, μ' ὄλο πού στὴν ἀρχὴ φάνηκε ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ ἦταν πολὺ «τσιγγούνικοι».

Τὸ 1972 εἴμασταν	8.888.628 καὶ
τὸ 1973 » »	8.929.668.

Δηλαδή τρία χρόνια μετὰ τὸ 1970, τὸ 1973, ὄχι μόνο δὲν φτάσαμε τὰ προγνωστικά γιὰ τὴν αὐξηση τοῦ 1970, ἀλλὰ μείναμε πίσω κατὰ 65.000 ἄτομα! Ἐνῶ γιὰ τὸ 1975 πρέπει ἡ πραγματικότητα νὰ ὑπολείπεται γύρω στὶς 350 χιλιάδες ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν προγνωστικῶν. Πραγματικὴ αὐτο-γενοκτονία.

Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι τὸ 1975 ἔδειξε ἕνα παρήγορο σημάδι. Ὁ ἐπαναπατρισμὸς ἰσοφάριζε περίπου τὴν μόνιμη μετανάστευση.

Ποῦ πᾶμε λοιπὸν σὰν πληθυσμὸς; Τί εἶναι αὐτὸ πού μᾶς σπρώχνει στὸν ἀφανισμό; Ποιές εἶναι οἱ βασικὲς αἰτίες αὐτῆς τῆς πληθυσμιακῆς μας παρακμῆς; Αὐτῆς τῆς αὐτο-γενοκτονίας;

Ὅπως ξέρουμε, οἱ παράγοντες πού ρυθμίζουν τὴν Δημογραφία, ἢ ἂν θέλετε τὴν πληθυσμιακὴ ἐξέλιξη μιᾶς ἀνθρώπινης ομάδας, εἶναι τρεῖς : οἱ γεννήσεις, οἱ θάνατοι καὶ οἱ ἀπομακρύνσεις ἀτόμων ἀπὸ τὴν ομάδα (ὅπως καὶ ἡ ἐπιστροφή τους). Ἔτσι, ἀφοῦ ἡ αὐξηση προέρχεται ἀπὸ τὶς γεννήσεις καὶ ἡ μείωση ἀπὸ τοὺς θανάτους καὶ τὶς μετακινήσεις, πρέπει, γιὰ νὰ ὑπάρχει αὐξηση τοῦ πληθυσμοῦ, οἱ γεννήσεις νὰ εἶναι περισσότερες ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν ἄλλων δύο. Πρέπει δηλαδή νὰ ὑπάρχει θετικὸ καθαρὸ ὑπόλοιπο.

Δυστυχῶς στὴν Ἑλλάδα, ἡ στασιμότητα τοῦ πληθυσμοῦ ἔχει σὰν αἷτια τὴν μείωση τῶν γεννήσεων καὶ τὴν ἀξημένη μετανάστευση. Ἔχουμε δηλαδή μιὰ τρομερὴ ἀφαίμαξη στὶς μικρὲς καὶ στὶς πρώτες παραγωγικὲς ἡλικίες. Δηλαδή σὲ ἄτομα μέχρι 35 χρόνων.

Ἀντίθετα πετύχαμε ἀπόλυτη συμπίεση στὴν θνησιμότητα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν βρεφικὴ θνησιμότητα πού ἀκόμα εἶναι ὑψηλὴ (γύρω στὰ 26 ‰). Αὐτὸ ἦταν βῆμα σωστὸ ἀλλὰ δίνει μιὰ «πλαστὴ» εἰκόνα στὴν αὐξηση τοῦ πληθυσμοῦ καί, ὅπως θὰ δοῦμε πιὸ κάτω, εἶναι κατάσταση προσωρινή. Ἡ θνησιμότητα κάποτε θ' αὐξηθεῖ ἀφοῦ αὐξάνει ὁ ὄγκος τῶν γερόντων.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης σκοτεινὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος εἶναι οἱ ἐκτρώσεις, πού μοιάζει νὰ εἶναι διογκωμένες ἀφύσικα, μ' ὄλ' αὐτὰ ὅμως ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ ὑπολογισθοῦν. Ὅχι ὅμως καὶ ἀδύνατο νὰ μοῦν σὲ κάποιο ἔλεγχο.

Έχουμε δηλαδή όλες τις απαραίτητες προϋποθέσεις για μιὰ γρήγορη και σίγουρη πληθυσμιακή καχεξία : Συνεχὴ μείωση τῶν γεννήσεων, μεγάλο και συνεχῶς αὐξανόμενο ἀριθμὸ ἐκτρώσεων, ὑψηλὴ βρεφικὴ θνησιμότητα, ἔντονη μεταναστευτικὴ κίνηση, ἔντονη ἀστυφιλία μὲ ἀνάλογες ἐσωτερικὲς μετακινήσεις, ἐλάχιστη θνησιμότητα και διόγκωση τῶν μεγάλων ἡλικιῶν.

Γεννήσεις.

Ἐὰς γυρίσουμε ὅμως πάλι στοὺς ἀριθμούς.

Οἱ γεννήσεις παρουσιάζουν μιὰ σταθερὴ μείωση τὰ τελευταῖα 25 χρόνια (πίνακας I). Τὴν δεκαετία 1951 - 1960 εἶχαμε 19 περίπου γεννήσεις ζωντανῶν, σὲ 1000 ἄτομα. Τὴν ἐπόμενη δεκαετία (1961 - 1970) τὸ ποσοστὸ ἔπεσε στὸ 18 ‰ για νὰ φθάσῃ τὸ 1974 στὸ 16 ‰.

Ἄν ξέρει κανεὶς ὅτι τὸ φυσιολογικὸ ποσοστὸ ἐνὸς δυναμικοῦ πληθυσμοῦ εἶναι 30 - 50 γεννήσεις ζωντανῶν σὲ 1000 ἄτομα, καταλαβαίνουμε τὴν θλιβερὴ μας εἰκόνα. Κι' ἐδῶ φτάσαμε μέσα σὲ 35 - 40 χρόνια μόνο. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ Β' Παγκόσμιο πόλεμο, ἡ Ἑλλάδα, μὲ πληθυσμὸ μικρότερο ἀπὸ τὸν σημερινὸ κατὰ 2 περίπου ἑκατομμύρια, εἶχε περίπου 194.000 γεννήσεις τὸ χρόνο. Τὸ 1974 εἶχαμε μόνον 143.000 γεννήσεις, ἐνῶ σὲ σχέση με τὴν προπολεμικὴ γεννητικότητα, ὁ πληθυσμὸς τοῦ 1974 ἔπρεπε νὰ δώσῃ 265.000 γεννήσεις. Ἀπὸ ὀρισμένους ὑπολογισμοὺς φαίνεται ὅτι ἡ σημερινὴ σχέση πληθυσμοῦ - γεννήσεων ἔφτασε στὸ σημεῖο ὥστε οἱ σημερινὲς γεννήσεις νὰ εἶναι τὸ μισὸ τῶν προπολεμικῶν!!! φυσικὰ σὲ ἀναλογία μὲ τὸν πληθυσμὸ.

Πραγματικά, ἐνῶ (ἀμέσως) προπολεμικὰ ἡ γεννητικότητα στὴν Ἑλλάδα ἦταν 24 γεννήσεις ζωντανῶν σὲ 1000 ἄτομα, ὅπου ἔπεσε ἀπὸ τὴν ὑψηλὴ γεννητικότητα τοῦ 1934 ποὺ ἦταν 34,3 ‰, ἄρχισε νὰ κατεβαίνει σταδιακὰ ἀπὸ τὴν δεκαετία 1951 - 1960 (βλέπε πίνακα I) γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα. Ἔτσι σήμερα ἡ Ἑλληνίδα μητέρα, γεννᾷ 2,2 τέκνα, σὲ σχέση με τὴν πρὶν ἀπὸ 40 χρόνια Ἑλληνίδα ποὺ γεννοῦσε 3,7.

Ἀκόμα ὅμως πιὸ τρομερὸ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ σημερινὲς μητέρες «παράγουν» ἴσο ποσὸ μὲ τὸν ἑαυτὸ τους κορίτσια, μητέρες δηλαδὴ τῆς ἐπομένης γενιᾶς. Ἀπὸ τὰ σημερινὰ θηλυκὰ παιδιά, ὅσα πρόκειται νὰ φτάσουν στὴν ἡλικία τῆς ἀναπαραγωγῆς, μόλις και μετὰ βίας μποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὶς μητέρες τους.

Ἄν αὐτὸ συνεχισθεῖ γιὰ μιὰ ἀκόμη γενιά, ὁ μηδενισμὸς τῆς ἀξητικῆς ἰκᾶ νόητας τῆς Φυλῆς εἶναι σίγουρος. Ἡ πορεία πρὸς τὸν Δημογραφικὸ ἀφανισμὸ θάχει κι' ὅλα ἀρχίζει.

Μετανάστευση.

Τὴν θλιβερὴ αὐτὴ εἰκόνα τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων, ἤρθε νὰ συμπληρώσῃ ἡ Μετανάστευση και ν' ἀποτελειώσῃ τὴν γενοκτονία. Αὐτὴ ἡ τρομερὴ πληγὴ τῆς Ἑθνικῆς μας ὑπόστασης, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν εἶναι γνωστὸ πότε, και πῶς, θὰ συνέλθουμε, φάνηκε τὸ 1975 ὅτι ἀρχίζει νὰ ἐπουλώνεται. Εἰδικὰ ἡ μόνιμη

μετανάστευση φάνηκε ότι ήταν αριθμητικά μικρότερη από τους επαναπατριζόμενους. Ἀλλά ἐνῶ οἱ νέοι μετανάστες εἶναι μόνιμοι, οἱ επανερχόμενοι προέρχονται ἀπὸ τοὺς προσωρινούς μετανάστες, πὸ ὅποσδήποτε κάποτε θὰ γύριζαν πίσω. Κι' αὐτὸ ὅμως ἀκόμη ἔχει μιὰ ἐξήγηση, πὸ δὲν ἀφήνει κανένα περιθώριο αἰσιοδοξίας: Ἡ κρίση ἐργασίας στὶς Βιομηχανικὲς χῶρες τῆς Δύσης, ἡ ἀνεργία μ' ἄλλα λόγια, σταμάτησε τὸ ρεῦμα ἢ ἀκόμη τὸ γύρισε καὶ πίσω. Ἀφοῦ ἡ μετανάστευση ἐξαρτιέται ἀπόλυτα ἀπὸ τὶς «ἀγορὲς ἐργασίας». Ἄν ἡ μετανάστευση κάμφθηκε προσωρινὰ ἢ μόνιμα θὰ φανεῖ ὅταν θ' ἀνοίξουν οἱ δουλειὲς στὶς χῶρες τῆς Δύσης. Τώρα εἶναι νωρὶς γιὰ αἰσιοδοξία.

Ἄς δοῦμε ὅμως τί ζημιὲς ἔκανε καὶ τί πρόκειται νὰ κάνῃ ἡ μετανάστευση.

Ὅταν μιλοῦμε γιὰ μετανάστευση ἐννοοῦμε καὶ τὴν μόνιμη στὴν ὁποία οἱ μετανάστες χάνονται ὀριστικά, μένοντας γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ τους σὲ ἄλλες χῶρες, καὶ τὴν προσωρινή, πὸ διαρκεῖ λίγα χρόνια καὶ οἱ μετανάστες κάποτε γυρίζουν πίσω.

Ἡ πρώτη εἶναι ἡ πιὸ τραγικὴ μορφή, γιὰ τὸ ἴσχυρος τῶν ξενιτεμένων εἶναι ὀριστικός.

Ἡ δευτέρα εἶναι ἐπίσης φοβερή, γιὰ μειώνει τοὺς γάμους καὶ τὶς γεννήσεις, πολλὲς φορὲς γίνεται μόνιμη, ἀλλὰ κι ὅταν ὑπάρξει ἐπιστροφή οἱ ξενιτεμένοι ἔρχονται μὲ παράξενες συνήθειες, ἀφοῦ οὔτε στὴν ἀρχικὴ τους κατάσταση γυρίζουν, οὔτε μποροῦν νὰ συνηθίσουν σὲ μιὰ νέα ζωὴ. Ἔτσι, ὅπως ἔμειναν ξένοι στὴν ξενιτεία, εἶναι πάλι ξένοι στὸ καινούργιο περιβάλλον τους.

Ἀπὸ τὸ 1955 μέχρι σήμερα, περίπου 500.000 ἄτομα, ἔφυγαν γιὰ μόνιμη μετανάστευση στὴν Ἀμερικὴ (Η.Π.Α., Καναδᾶς, Βραζιλία) καὶ τὴν Αὐστραλία.

Ἐχει ἐπίσης ὑπολογισθεῖ ὅτι στὴν 20ετία 1951 - 1970 «χάθηκαν» ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 680.000 περίπου ἄτομα (Κατσουγιαννόπουλος καὶ Ἐδιπίδης, 1974).

Ἄν σκεφθοῦμε ὅτι τὰ ἄτομα αὐτὰ εἶναι νεαρῆς καὶ παραγωγικῆς ἡλικίας μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε πόσο βαρὺ ἦταν τὸ χτύπημα γιὰ ἓναν λαὸ μὲ δημογραφικὴ καχεξία.

Ἀπόδειξη τῆς ἀρνητικῆς δράσης τῆς μετανάστευσης ἐπάνω στὴν αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ὅτι ἐνῶ στὴν εἰκοσαετία 1961 - 1971 ἡ μέση ἐτησία αὔξησὶς τοῦ ἦταν 0,7%, τὸ 1967 ἀνέβηκε στὸ 1,06%, γιὰ τὴν ἀπαγορεύτηκε ἡ μετανάστευση, γεγονός πὸ προκάλεσε καὶ αὔξησιν τῶν γεννήσεων στὴν ἀντίστοιχη περίοδο. Φυσικά οἱ λόγοι τῆς ἀπαγόρευσης δὲν ἦταν «πληθυσμιακὸ» πρόγραμμα.

Ἡ ἀφαίμαξη ἐγίνε κυρίως ἀπὸ τὴν ὑπαιθρο, πὸ λόγῳ καὶ τῆς ἀστυφιλίας, παρουσιάζεται σήμερα ἀπογυμνωμένη καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα ἀκατοίκητη.

Γιὰ τὴν, μαζί μὲ τὴν συμφορὰ τῆς ἐξωτερικῆς μετανάστευσης τῆς τελευταίας 25ετίας, εἴχαμε (καὶ ἔχουμε) καὶ τὴν κατάρρα τῆς ἐσωτερικῆς μετανάστευσης: τῆς ἀστυφιλίας πὸ ἔχει ἀλλάξει ριζικά τὴν κατανομὴ τοῦ ἀνθρώπινου δυναμικοῦ τῆς χώρας μας.

Ἀστυφιλία.

Σήμερα πάνω ἀπὸ τὸ 30% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδας εἶναι συγκεντρωμένο στὸ Λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς καὶ περίπου τὸ 9% στὴν Θεσσαλονίκη. Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καὶ γιὰ μερικὲς ἄλλες περιοχὲς μὲ τὶς ἀντίστοιχες πόλεις ὅπως τὴν Λάρισα, τὶς Σέρρες καὶ τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης. Τὸ ρεῦμα τῆς ἀστυφιλίας καὶ ἡ διόγκωση τῶν δύο κυρίως μεγάλων ἀστικῶν κέντρων, προβλέπεται νὰ αὐξηθεῖ μὲ τὴν ἐπιστροφή τῶν ἐργαζομένων στὸ ἐξωτερικὸ.

Γιατί, σὰν ἄτομα συνηθισμένα πιά στὴν καταναλωτικὴ κοινωνία, θὰ ἐγκατασταθοῦν στὶς μεγαλουπόλεις, ὅπου θὰ μεταφέρουν καὶ τὴν νέα κουλτούρα.

Ἔτσι ἐνῶ τὸ 1940 τὸ 32,8% τοῦ πληθυσμοῦ κατοικοῦσε σὲ πόλεις μὲ περισσότερους ἀπὸ 10.000 κατοίκους, σήμερα αὐτὸς ὁ ἀστικὸς πληθυσμὸς φτάνει περίπου τὸ 55%. Ἡ Ἑλλάς ἀπότομα, ἀπὸ γεωργικὴ χώρα ἔγινε ἀστική. Μὲ πρῶτο τρομερὸ ἀποτέλεσμα τὴν ἀσφυκτικὴ διόγκωση τοῦ ἀπάνθρωπου ὑδροκέφαλου τέρατος τῆς πρωτεύουσας. Πρὶν λίγες μέρες ἀκόμα, ἀνακοινώθηκε ἐπίσημα ὅτι ἡ Ἀθήνα, μετὰ ἀπὸ 25 χρόνια, θὰ ἔχῃ 3.700.000 κατοίκους.

Αἰτίες καὶ ἀποτελέσματα τῆς ἀστυφιλίας.

Ἡ ἀνασφάλεια τῆς ὑπαίθρου στὴν κατοχὴ καὶ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο, ἡ μικρὴ ἀπόδοση τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς ποὺ χρόνια πάσχει ἀπὸ τοὺς κάθε εἶδους «μεσάζοντες», οἱ κακὲς συνθῆκες ὑγιεινῆς καὶ περίθαλψης καὶ μὲ μιὰ λέξη ἡ «ἀνασφάλεια» ποὺ νοιώσαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπαίθρου, τοὺς ἄνοιξε τὸν δρόμο γιὰ ἐγκατάσταση στὶς πόλεις.

Αὐτὸν τὸν δρόμο ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ κάποια ἀνάγκη, τὸν συνεχίζει ἡ τάση «γιὰ μιὰ καλύτερη ζωὴ» γιὰ φθινηὴ καὶ εὐκόλη διασκέδαση, δυνατότητα γιὰ μόρφωση τῶν παιδιῶν, κυνήγι εὐκαιριῶν καὶ πλὴθος ἢ διαφήμιση ἀπὸ τὰ μαζικὰ μέσα ἐνημέρωσης τῶν ἀγαθῶν τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας».

Αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ μετανάστευση συγκέντρωσε στὶς πόλεις τὸν πληθυσμὸ καὶ τὸν «στοίβαξε» γρήγορα καὶ κακῶς-κακῶς. Ταχύτατα ξεφύτρωσαν οἱ σχηματισμοὶ τῶν πολεοδομικῶν τερατοურγημάτων μὲ δρόμους στενοὺς, ἐντελῶς ἀνεπαρεκτεῖς, χωρὶς πράσινο, χωρὶς παιδικὲς χαρὲς, χωρὶς σχολεῖα, μὲ κτίρια ἀποκρουστικά, πολυρόφα, ἀνθυγιεινά, μὲ ἀταξία στὸ χώρισμα τῶν διαμερισμάτων, χωρὶς ἥλιο καὶ ἀέρα, χωρὶς μονώσεις, μὲ δωμάτια μικρὰ καὶ χαμηλοτάβανα, «σύγχρονες τρῶγλες» μέσα στὴν ζοῦγκλα τοῦ θορύβου, τῶν ἀναθυμιάσεων καὶ τῆς ἀτέλειωτης κίνησης τῶν κάθε εἶδους ὀχημάτων. Μὲ συνθῆκες ζωῆς ἀπάνθρωπες.

Καμμιά πρόβλεψη γιὰ τὶς συγκοινωνίες, τὴν ὑδρευση τὴν ἀποχέτευση κι' ἀκόμα περισσότερο : οὔτε ἡ στοιχειώδης πρόβλεψη γιὰ μιὰ κάποια νοσοκομειακὴ περίθαλψη καὶ στέγαση, γιὰ κάποια προστασία τοῦ περιβάλλοντος.

Μὲ ὅλ' αὐτὰ ἡ ἐρήμωση τῆς ὑπαίθρου προχωρεῖ καὶ εἶναι φανερὴ ἰδιαίτερα στὰ μεγάλα νησιά. Ἔτσι ἡ Λέσβος ἀπὸ 155.000 κατοίκους τὸ 1951 ἔφτασε τὶς 115.000 τὸ 1971. Στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα ἡ Σάμος ἀπὸ 61.000 ἔφτασε τὶς

40.000. Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν οἱ Νομοὶ καὶ οἱ πόλεις τῆς Δράμας, τοῦ Κιλκίς, τῆς Ξάνθης καὶ τῆς Κομοτινῆς. Στὶς δύο τελευταῖες γίνεται ὑπολογισμὸς μόνο τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.

Τὴν τύχη τῆς ὑπαίθρου ἀκολούθησαν καὶ οἱ κωμοπόλεις. Ὁ πληθυσμὸς τους, ποὺ χαρακτηρίζεται σὰν «ἡμιαστικός», ἀπὸ 18,4% ποὺ ἦταν τὸ 1940 ἔφτασε στὰ 11,6% τὸ 1971. Περισσότερο δηλαδὴ ἀπὸ τὸ $\frac{1}{3}$ τῶν κατοίκων τους ἔφυγαν πρὸς τὶς πόλεις.

Τὸ πρόβλημα τῆς «ἀστικοποίησης» τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας καὶ ἡ ἀνεπίτρεπτη διόγκωση τῶν πόλεων Ἀθήνας καὶ Θεσσαλονίκης, μ' ὅλα τὰ τρομερά του ἐπακόλουθα, πρέπει ν' ἀντιμετωπισθεῖ μὲ ταχύτατα καὶ δραστικὰ μέτρα, γιατί, μαζί μὲ ὄλες τὶς ἄλλες «δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις» παίζει κύριο ρόλο στὴν τραγωδία τῆς πληθυσμιακῆς καχεξίας τοῦ τόπου μας.

Ἡ «σύγχρονη τρώγλη», τὸ διαμέρισμα τῆς ἀπάνθρωπης πόλης, στένεψε τὸν ζωτικὸ χῶρο τῆς οἰκογένειας. Ὁ Γάλλος Σωβὺ γράφει ὅτι «καὶ ἡ θέα του ἀκόμη σὲ κάνει νὰ πιστεύεις ὅτι ἡ «ἀστική κατοικία» εἶναι φτιαγμένη γιὰ λίγα, γιὰ ἐλάχιστα παιδιά». Μήπως ὅμως καὶ ἡ ἴδιες οἱ πόλεις δὲν μᾶς δίνουν τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ «ἀστική κοινωνία» ἀπεχθάνεται τὰ παιδιά; Μήπως καὶ οἱ συνήθειες τῆς ἀστικῆς κοινωνίας δὲν εἶναι τέτοιες ποὺ νὰ μᾶς δίνουν πάλι τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀποστρέφεται, τουλάχιστον, τὰ πολλὰ παιδιά;

Ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ σημερινὸ «Ἀστικὸ Κέντρο» μὲ τὴν ἀπαίσια συγκρότησή του. Οὔτε πάρκα, οὔτε παιδικὲς χαρὲς, οὔτε παιδικοὶ σταθμοὶ οὔτε νηπιαγωγεῖα, οὔτε σχολεῖα. Μόνο βιτρίνες μὲ ροῦχα πανάκριβα καὶ ἄλλα ἄχρηστα πράγματα γιὰ παιδιά, μὲ μονοθέσια παιχνίδια!

Μάνες ἐργαζόμενες, χωρὶς βοήθῃ ὅπως ἦταν ἡ γιαγιά τοῦ χωριοῦ, ζωὴ πανάκριβη, δύσκολη κίνηση, καὶ αἴσθημα ἀνασφάλειας γιὰ τὴν ἐργασία καὶ τὸ μέλλον.

Γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ «χαροῦν τὴν ζωὴ» οἱ νέοι ἄνθρωποι δὲν κάνουν παιδιά. Ἡ καταναλωτικὴ κοινωνία τῆς πόλης καὶ ἡ μαζικὴ διαφήμισή της $\delta \eta \mu \iota \omicron \upsilon \rho \gamma \omicron \upsilon \nu$ «ἀνάγκες» ποὺ πρέπει νὰ καλυφθοῦν πρῶτες. Ἔτσι τὰ παιδιά ἀναβάλλονται γι' ἀργότερα. Εἶναι εἶδος δεύτερης ἀνάγκης!

Ὅταν δὲν πληρωθοῦν τὰ χρέη γιὰ τὸ διαμέρισμα καὶ τὸ αὐτοκίνητο, τὰ πιὸ ὄριμα ζευγάρια διστάζουν νὰ προχωρήσουν σὲ περισσότερα ἀπὸ δύο παιδιά. Γιατὶ εἶναι «κούραση καὶ σκλαβιά».

Ἦστερα ἔρχεται ἡ κούραση ἀπὸ τὴν βιοπάλη. Καὶ μένουν μὲ ἓνα ἢ δύο τὸ πολὺ παιδιά. Ὅσα ἔκαναν στὴν ἀρχή.

Γι' αὐτὸ, ἂν καὶ οἱ γάμοι γίνονται σήμερα σὲ νεότερη ἡλικία, δὲν προχωρᾷ τὸ θέμα τῆς παιδογονίας. Δὲν προχωρᾷ ἡ αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ.

Γιατὶ τὰ μαζικὰ μέσα ἐνημέρωσης δὲν ἀσχολήθηκαν νὰ προπαγανδίσουν τὴν παραγωγή παιδιῶν. Προπαγανδίζουν ὅμως καθημερινὰ ὅλα τὰ ἀπορρίμματα τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας. Καὶ ἰδιαίτερα τὰ «ἀπορρυπαντικά!» Ὅχι ὅμως «κοινωνικὰ ἀπορρυπαντικά»!

Αὐτὴ εἶναι ἡ θέση τῆς ἀστικῆς καὶ τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας ἀπέναντι στὸ παιδί. Δηλαδὴ ἡ θέση ὅλων μας. Εἶναι θέση ἐχθρική. Ἄφοῦ τὸ παιδί εἶναι

«ανεπιθύμητο ή φυλακισμένο, όλη ή «λατρεία» μας είναι μύθος. Είναι λατρεία χωρίς προσφορά, χωρίς θυσία. Είναι λατρεία του έαυτού μας για τὰ γεράματά μας!

Έτσι ο νέο-αστός, τὸ χωριατόπαιδο πὸν μεγάλωσε στὸ ἀπλόχωρο σπίτι, πὸν έπαιξε στὴν ἀλάνα καὶ τὴν ἀπέραντη αὐλὴ τοῦ σχολείου, πὸν θυμότανε τὸ παραμῦθι τῆς γιαιγιάς κι' ἀγνάντευε κάθε πρωὶ τὴν ἀπλωσιὰ γύρω του, «έπεσε» μιὰ μέρα στὸν «κάποιο» ὄροφο μιὰς πολυκατοικίας, σὲ διαμέρισμα «έσωτερικό», στενὸ, χωρίς φῶς καὶ ἀέρα. Εἶδε τὴν γυναίκα του μόνη ἢ καὶ ἐργαζόμενη, ἐννοίωσε τὴν ἀνασφάλεια τῆς δουλειᾶς, τὴν ἀστοργία τῆς περίθαλψης, τὴν ἀνυπαρξία προστασίας γιὰ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδί. Φοβήθηκε καὶ δὲν ἔκανε παιδιὰ. Ἴσως καὶ νὰ παρασύρθηκε ἀπὸ κείνους πὸν λένε ὅτι ἡ αἰτία τῆς οἰκογενειακῆς πτώχειας εἶναι τὰ πολλὰ παιδιὰ. Ἄλλοτε πάλι «παρασύρθηκε» ἀπὸ τὴν «ζωὴ τῆς πόλης» καὶ πάλι δὲν ἔκανε παιδιὰ. Ἄφοῦ ὅλοι τὸν ἄφησαν νὰ παρασυρθῆ; Ἄφοῦ ὅλοι τοῦδωσαν τὸ κάποιο παράδειγμα;

Πάντως τὸ γεγονός εἶναι ἓνα : Οἱ ἀπόγονοι τῶν νεοαστῶν εἶναι οἱ μισοὶ ἀπὸ κείνους πὸν ἄφησαν οἱ χωριᾶτες παποῦδες τους.

Ἡ ἀνάπτυξη τῆς βιομηχανίας, πὸν τὴν περιμέναμε νὰ μᾶς λύσει πολλὰ προβλήματα, συνέβαλε ἀποφασιστικά στὴν μείωση τῶν γεννήσεων. Ἀπασχόλησε πολλές γυναίκες καὶ ἀποτελεῖ τὴν κύρια αἰτία τῆς διόγκωσης τῶν μεγάλων ἀστικῶν κέντρων. Ἄφοῦ τὸ Κράτος δὲν εἶχε τὴν πρόνοια καὶ τὴν δύναμη ν' ἀποκεντρώσει τὶς Βιομηχανικὲς Μονάδες. Ἐτσι ἀπὸ τὴ μιὰ ὁ συνεχῆς περιορισμὸς τῶν γεννήσεων καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ αὔξηση ζήτησης ἐργατῶν, δημιούργησαν πρόβλημα ἐργατικῶν χεριῶν στὴν παραγωγή, τὴν βιομηχανία καὶ ἰδιαίτερα στὴ ναυτιλία. Μετὰ τοὺς ἄντρες ἀπορροφήθηκε μεγάλος ἀριθμὸς γυναικῶν στὶς ἡλικίες τῶν μητέρων, πὸν μὲ τὴν ἐξωσπιτικὴ ἀπασχόληση μείωσαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπογόνων.

Αὐτὴ ἡ μείωση τῶν γεννήσεων ὁπωσδήποτε «βοήθησε» στὴν οἰκονομικὴ μας ἀνάπτυξη ἀλλὰ μὲ τὸν χειρότερο δυνατὸ τρόπο καὶ ἐντελῶς προσωρινά, ὅπως προσωρινὴ ὅσο καὶ τραγικὴ ἦταν καὶ ἡ «λύση» τῆς μετανάστευσης. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις φάγαμε ἀπὸ τὴν σάρκα μας.

Τώρα πιά φαίνεται καθαρά ὅτι ἡ μείωση τῶν γεννήσεων ὀφείλεται σὲ λόγους κοινωνικο-οἰκονομικοὺς καὶ ὄχι βιολογικοὺς. Ὄφείλεται σὲ ἀνεπάρκεια κρατικοῦ προγραμματισμοῦ.

Αὐτὸς ὁ ἔστω καὶ ἄργος ρυθμὸς τῆς αὔξησης μας, δὲν θὰ ἦταν τόσο τραγικὸς καὶ θὰ μᾶς ἔδινε τὸν χρόνο καὶ τὴν ἀνεση νὰ πετύχουμε ἓνα εἶδος Δημογραφικῆς ἀνάρρωσης, ἔστω καὶ μακροπρόθεσμα, ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ ἐκρηκτικὴ διόγκωση τῶν γειτόνων μας.

Συσχέτιση τοῦ πληθυσμοῦ μας μὲ τοὺς γείτονες.

Ὅλη αὐτὴ ἡ εἰκόνα τῆς πληθυσμιακῆς μας παρακμῆς παίρνει ἀνατριχιαστικὴ μορφή ὅταν συγκρίνεται μὲ τὴν αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ στὴν Τουρκία καὶ τὴν Ἀλβανία.

Ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς στὴν περίοδο 1951 - 1971 ἔδειξε ποσοστὸ ἐτήσιας

αύξησης 0,7% που είναι και το μικρότερο στα Βαλκάνια, ίσο περίπου με την Βουλγαρία (0,75%).

Στη μέση βρίσκονται Ρουμανία και Γιουγκοσλαβία με 1% για την ίδια περίοδο.

Στην άλλη άκρη ή Τουρκία και ή Άλβανία με ποσοστό 2,7 - 2,8%(!) : ένα από τα υψηλότερα στον κόσμο.

Έτσι ή Ελλάδα για να διπλασιάσει τον πληθυσμό της χρειάζεται 100 χρόνια περίπου, ενώ ή Τουρκία και ή Άλβανία για να διπλασιάσουν τον δικό τους χρειάζονται μόνον 25 χρόνια.

Μ' άλλα λόγια σε διάστημα 100 χρόνων, που ο πληθυσμός της Ελλάδας θα κάνει (αν θα κάνει) ένα διπλασιασμό, ο πληθυσμός της Τουρκίας θα κάνει τέσσερεις.

Αυτά, σε αριθμούς σημαίνει ότι ή Ελλάδα με 9 εκατομμύρια σήμερα θα φτάσει (;) το 2075 μ.Χ. στα 18 εκατομμύρια (= 9×2).

Η Άλβανία με 2 εκατομμύρια σήμερα θα είναι τότε περίπου 30 εκατομ. [= $2 \times (2 \times 2 \times 2 \times 2)$].

Η Τουρκία με 40 εκατομμύρια σήμερα θα φτάσει(;) τον αστρονομικό αριθμό των 640 εκατομ. [= $40 \times (2 \times 2 \times 2 \times 2)$].

Για την Τουρκία υπάρχει επίσημη πρόβλεψη ότι το 2.000 μ.Χ. θα είναι 80 εκατομμύρια περίπου, ενώ εμείς απλώς θα πλησιάζουμε τα 11 εκατομμύρια.

Φυσικά κανείς δεν πιστεύει σε ακριβή επαλήθευση των προγνωστικών που γίνονται σήμερα για το 2100 μ.Χ. Καλά θα κάνει, όμως, να τα ξέρει. Όπως θα πρέπει να κάνουμε μιá συσχέτιση πληθυσμών μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας για τα τελευταία 25 χρόνια, όποτε θα φανεί με τρόπο ανάγλυφο ο πραγματικός κίνδυνος του Τουρκικού επεκτατισμού με βάση την πληθυσμιακή διόγκωση.

Στρογγυλεμένα, ή Ελλάδα το 1951 ήταν	7.633.000	
το 1961	8.388.500	
το 1971	8.769.000	
και σήμερα είναι περίπου	8.980.000	ενώ :
ή Τουρκία το 1940 ήταν	17.713.000	
το 1950	20.908.000	
το 1960	27.509.000	
το 1970	35.667.000	
και το 1975	40.194.000	

Η Τουρκία στα τελευταία 25 χρόνια (1950 - 1975) διπλασιάσθηκε. Η Ελλάδα στο ίδιο διάστημα (1951 - 1975) πήρε επάνω της μόνο ένα 17%. Και να σκεφθούμε ότι ενώ εμείς σήμερα έχουμε μέση ετήσια αύξηση 0,45% οι Τούρκοι έχουν 2,7%.

Από την μείωση των γεννήσεων προήλθε και ο περιορισμός σε 24% των ηλικιών από 14 χρόνων και κάτω, ενώ στην Τουρκία οι ίδιες ηλικίες αποτελούν

τὸ 37,5% τοῦ πληθυσμοῦ. Ποῦ σημαίνει ὅτι σὲ μιὰ αὐριανὴ ἐπιστράτευση οἱ Τούρκοι ὄχι μόνο ἀπὸ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σύνθεση ἡλικιῶν θὰ παρατάξουν συντριπτικὰ μεγαλύτερες δυνάμεις. Θὰ ἔχουν ἐφεδρεῖες, γιὰ ἀνανέωση, ἀνεξάντλητες.

Τὸ Ἑλληνικὸ Πρόβλημα : ἀριθμοὶ καὶ πληθυσμιακὲς πυραμίδες.

Ἄς γυρίσουμε πάλι στὸ καθαρὰ δικό μας πληθυσμιακὸ πρόβλημα.

Κατοικοῦμε σὲ μιὰ χώρα ποῦ φτάνοντας τὰ 9.000.000 θὰ ἔχῃ πυκνότητα 67 ἀτόμων σὲ κάθε τετραγωνικὸ χιλιόμετρο. Εἴμαστε δηλαδὴ χώρα ἀραιοκατοικημένη (Kayser, 1968), ποῦ ἂν σκεφθοῦμε ὅτι οἱ ἀγροτικὲς περιοχὲς τῆς, πρὶν 20 χρόνια, μὲ καλλιεργητικὴ ἱκανότητα πολὺ μικρότερη, ζοῦσαν περισσότερο πληθυσμό, φτάνουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι μὲ ἀσήμαντη προσπάθεια, μέσα σὲ λίγα μόνο χρόνια, ἡ Ἑλλάς μπορεῖ ἄνετα νὰ διαθρέψῃ τουλάχιστον τὸν διπλὸ πληθυσμὸ καὶ πάλι νὰ θεωρεῖται χώρα μὲ δυνατότητες γιὰ αὐξηση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς καὶ ὑπεραύξηση τῶν γεωργικῶν τῆς ἀγαθῶν*.

Ἡ «μικρὰ καὶ πτωχὴ Ἑλλάς» ποῦ μάθαιναν οἱ παποῦδες μας στὸ σχολεῖο, ἀπλᾶ καὶ μόνο δὲν εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ ὅσο γιὰ «πτωχὴ» οὔτε συζήτηση. Ἡ χώρα καὶ μὲ τὶς σημερινὲς τῆς δυνατότητες στὸ ἔδαφος, τὸ ὑπέδαφος, τὴν θάλασσα, τὴν βιομηχανία καὶ τὴν ναυτιλία, μὲ κάποια μικρὴ προσπάθεια γιὰ αὐξηση τῆς παραγωγῆς, καὶ ἄλλη μεγαλύτερη «διανομῆς τῶν ἀγαθῶν», μπορεῖ νὰ ζήσει καλὰ τὸ λιγότερο 20 ἑκατομμύρια ἄτομα.

Ποῦ ἂν «παραχθοῦν» μέσα σὲ 30 χρόνια, θὰ μᾶς δώσουν μιὰ πληθυσμιακὴ σύνθεση μὲ ποσοστὸ νέων κάτω τῶν 14 χρόνων περισσότερο ἀπὸ 35% καὶ παραγωγικὴ ἡλικία 15 - 65 χρόνων γύρω στὰ 60% γιὰ νὰ μείνῃ στους ὑπερήλικες ἕνα ἀσήμαντο ποσοστὸ 3 - 5%.

Κι' αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ στόχος μας : Διπλασιασμὸς τοῦ πληθυσμοῦ μας μέσα σὲ τριάντα χρόνια. Ὁ πρῶτος, ὁ κύριος, ὁ ἀλάνθαστος Ἐθνικὸς στόχος. Ἡ πραγματικὴ Μεγάλῃ Ἰδέα τοῦ καιροῦ μας.

Ἄν κοιτάξουμε μὲ περισσότερὴ λεπτομέρεια τὴν συγκρότηση τοῦ πληθυσμοῦ μας μὲ βάση τὴν ἡλικία, θὰ προσθέσουμε ἀκόμη μιὰ ἀπογοήτευση στίς τόσες ἄλλες.

Οἱ σκληροὶ ἀγῶνες γιὰ τὴν ἀνάκτηση τῶν ἐθνικῶν ἐδαφῶν καὶ τὴν πραγματοποίηση τῆς Μεγάλῃς Ἰδέας, ὠδήγησαν στίς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα στὸν διπλασιασμὸ τῆς Ἑλλάδας σὲ ἑξέταση καὶ στὴν Μικρασιατικὴ καταστροφή. Κι' ὅλα αὐτὰ μέσα σὲ δέκα χρόνια (1912 - 1922).

Ἡ Δημογραφικὴ ζημιὰ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς θὰ εἶχε ἀποτελεῖσαι ἴσως τὸν μαρασμὸ τῆς φυλῆς μας ἂν δὲν ἐνσωματώνονταν στὸ ἀναιμικὸ κορμὶ τῆς οἱ Μικρασιατικοὶ πληθυσμοί, κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία, ἀλλὰ εὐρωστοὶ ἀπὸ τὴν σύνθεση καὶ δυναμικοὶ σὲ γονιμότητα. Καὶ ἦταν πάνω ἀπὸ 1,5 ἑκατομμύριο.

* Σὲ σύγκριση μὲ τὴν Ἰταλία ἡ Ἑλλάδα εἶναι περίπου μισὴ σὲ ἑκταση καὶ ἔχει τὸ 1/6 τῶν κατοίκων μὲ ἀνάλογη διαμόρφωση ἐδάφους.

Μ' ὄλη ὁμως αὐτὴ τὴν πληθυσμιακὴ μετὰγγιση δὲν πετύχαμε ἀνάρρωση ἀπὸ τὴν πληθυσμιακὴ μας καχεξία, πάλι γιὰ λόγους κοινωνικοῦς, οἰκονομικοῦς καί, κατὰ κύριο λόγο, μεταναστευτικοῦς.

Παίρνοντας τὴν ἐξέλιξη τοῦ πληθυσμοῦ μας σχηματικά, ὅπως δίνεται στίς τρεῖς τελευταῖες ἀπογραφές : 1951, 1961 καὶ 1971, μὲ βάση τὸ φύλο καὶ τὴν ἡλικία ἀνὰ πέντε χρόνια, ἀπὸ τὴν ἐργασία τῶν Κατσουγιαννόπουλου καὶ Ἑδιπίδη (1974) βλέπουμε σὲ πρώτη ὄψη τὴν μεταβολὴ τοῦ σχήματος τῶν πυραμίδων. Φαίνεται τὸ στένεμα τῆς βάσης καὶ ἡ διεύρυνση σὲ ὑψηλότερα σημεῖα, ὥστε τὸ ἀρχικὸ πυραμιδικὸ σχῆμα τοῦ σχεδίου νὰ γίνεται «κωδωνοειδές» στὴν τελευταία πυραμίδα (σχῆμα 1).

Τί μᾶς λένε αὐτὲς οἱ πυραμίδες ;

Μὲ βάση τίς ἀπόψεις τῶν ἰδίων συγγραφέων, βλέποντας τίς πληθυσμιακὲς πυραμίδες, πὸ θεωρήθηκαν πάντοτε οἱ πιὸ ζωντανοὶ μάρτυρες τῆς πληθυσμιακῆς δομῆς μιᾶς ομάδας ἀνθρώπων, θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε τὴν σημερινὴ εἰκόνα καὶ τὰ στάδια ἐξέλιξης μέχρι σήμερα τοῦ πληθυσμοῦ μας. Ἔτσι πὸν νὰ φαίνεται ξεκάθαρα καὶ χωρὶς τίς γνωστὲς «παρερμηνίες» ἢ θλιβερὴ Δημογραφικὴ μας συγκρότηση.

Ἡ πρώτη πυραμίδα τοῦ 1900 μὲ πλατειὰ βάση, ὁμαλὲς πλευρὲς καὶ ὀξεῖα κορυφή, ἔγινε ἀπὸ ὑπολογισμοὺς καὶ ὄχι ἀπὸ ὑλικὸ ἀπογραφῆς ἐπίσημης. Εἶναι μιὰ εἰκόνα ἑνὸς πληθυσμοῦ μὲ ὑγιὴ Δημογραφικὴ διαμόρφωση, ἀπὸ πολλὰς γεννήσεις καὶ «κανονικὴ» θνησιμότητα, μὲ μεγάλο ποσοστὸ νέων καὶ ἀσήμαντο γερόντων.

Σὲ σύγκριση, ἡ τελευταία, τοῦ 1971, ἔχει βάση στενὴ στενότερη κατὰ 30% ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ πλευρὲς ὄχι ὁμαλὲς ἀλλὰ ἐξογκωμένες, ἰδιαίτερα πρὸς τὰ ἑπάνω, ἐνῶ ἡ κορυφή εἶναι πλατειά.

Τὰ βαθειὰ κοιλώματα σὲ ὀρισμένες ἡλικίες, δείχνουν ὅτι κάποια ἐποχὴ ἔδρασε ἐπάνω τους ἕνα εἰδικὸ γεγονός, πὸ μέσα στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου χαράζεται ὅλο καὶ πιὸ ψηλά, στίς πλευρὲς τῆς πυραμίδας.

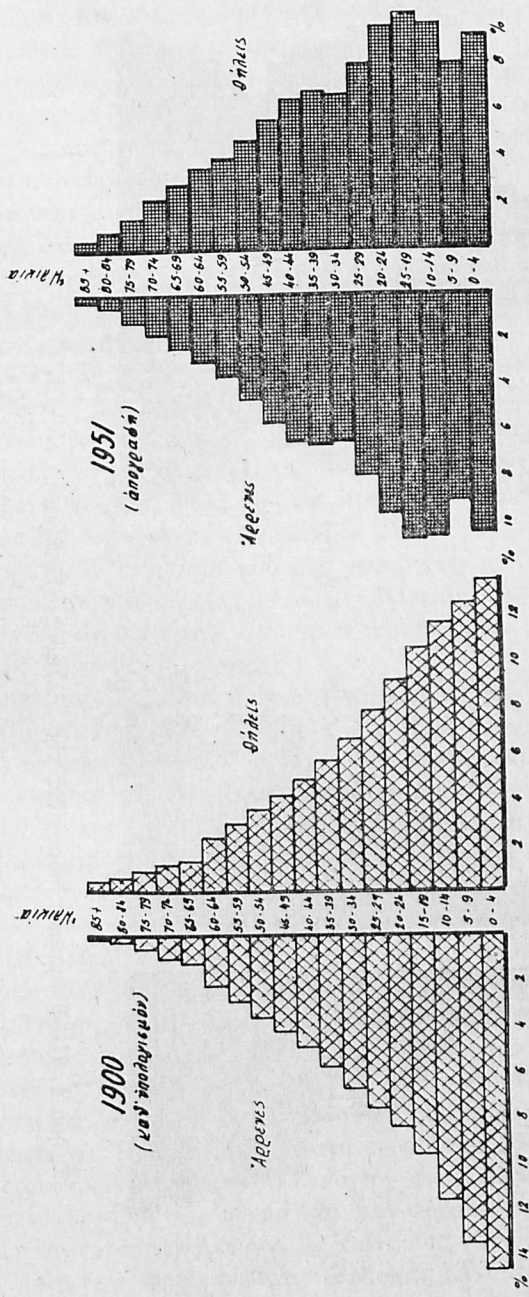
Ἔτσι ἡ γενιά τοῦ 1940 - 45, πὸ εἶναι ἡ ἡλικία 5 - 9 χρόνων στὴν πυραμίδα τοῦ 1951, 15 - 19 στὴν ἐπόμενη καὶ 25 - 29 στὴν τοῦ 1971, προχωρεῖ συνεχῶς κολοβωμένη πρὸς τὰ πάνω. Ἦταν ἡ περίοδος τῆς κατοχῆς, μὲ μεγάλη θνησιμότητα καὶ περιορισμένη γεννητικότητα.

Ἐνδιάμεση εἶναι ἡ εἰκόνα τῶν δύο πυραμίδων τοῦ 1951 καὶ 1971. Δείχνουν κ' αὐτὲς τὴν τάση τοῦ πληθυσμοῦ μας γιὰ γηρασμό. Ἔτσι φαίνεται καθαρὰ πιά ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδας, ἀπὸ τὴν Δημογραφικὴ ἄποψη, ἔχει πέσει στὴν στασιμότητα, τὸν γηρασμό καὶ προχωρᾷ πρὸς τὸν ἀφανισμό.

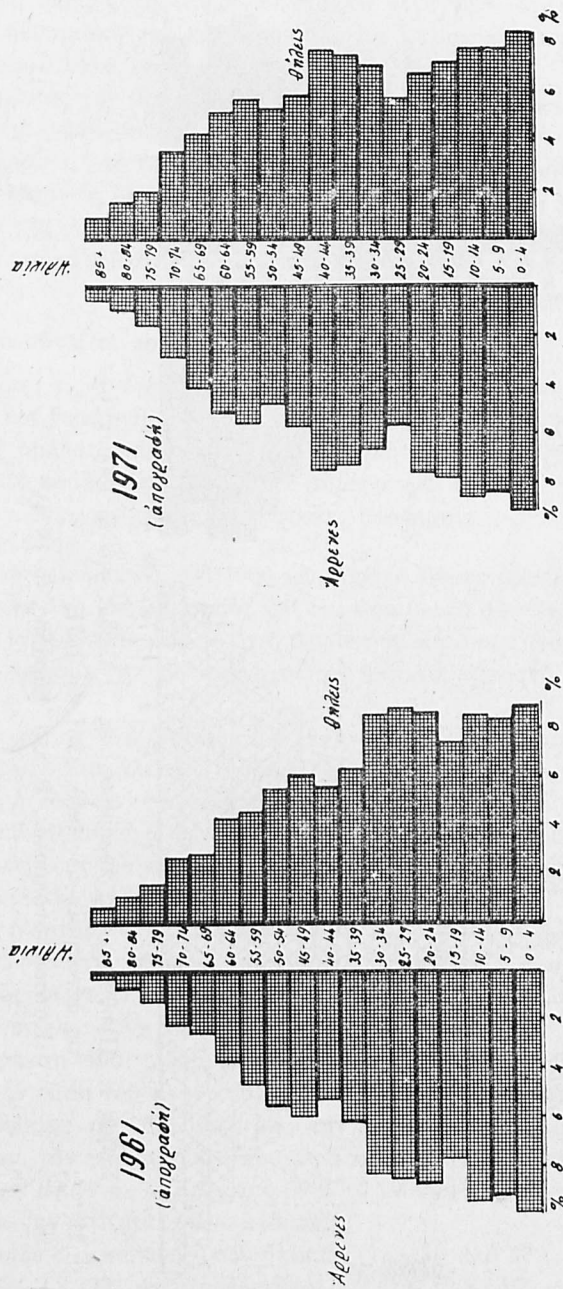
Ἡ ἡλικία τῶν 0 - 14 ἐτῶν ἀπὸ 39% τὸ 1900 ἔγινε 29% τὸ 1951, 25% τὸ 1971 καὶ σήμερα ὑπολογίζεται γύρω στὸ 24%.

Ἡ ομάδα τῶν παραγωγικῶν ἡλικιῶν (15 - 64) ἀπὸ 57% τὸ 1900, ἔγινε 64,5% τὸ 1951, 64% τὸ 1971 καὶ σήμερα ὑπολογίζεται στὸ 64% περίπου.

Οἱ ἡλικίες τῶν 65 χρόνων καὶ πάνω ἀπὸ 4,2% τὸ 1900 καὶ 7% τὸ 1951 σήμερα εἶναι περίπου 12%.

Σχήμα 1. Πληθυσμιακές πυραμίδες της Ελλάδας για το 1900 και τις απογραφές των 1951, 1961 και 1971. (Κατσουγιανόπουλος, Β. και Έδιτιδης, Θ. 1974).

Σχήμα 1. Πληθυσμιακές πυραμίδες της Ελλάδας (Συνέχεια).

Δ Η Λ Α Δ Η Μειώθηκαν στο μισό περίπου οι νέες ηλικίες και τριπλασιάστηκαν τα άτομα της ηλικίας των γηρατειών.

Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την μείωση του ποσοστού των ατόμων της παραγωγικής ηλικίας 15 - 64, που συνεχώς θα γίνεται λιγότερο, αφού η τροφοδότηση της ομάδας αυτής, από την προηγούμενη των μικρών ηλικιών, θα είναι όλο και πιο περιορισμένη.

Έλαττώνονται λοιπόν τα παιδιά επειδή ελαττώνονται οι γεννήσεις. Για τον ίδιο λόγο, αλλά και από την αφαιμάξη της μετανάστευσης, ελαττώνεται η παραγωγική ηλικία. Διογκώνεται όμως συνεχώς η ομάδα των υπεργηλικών. Ξελαφρώνουμε έτσι από τα βάρη των παιδιών και μπορούμε να «κοιτάξουμε» τους γέροντες. Έτσι «διατηρούμε» την καλή μας οικονομική κατάσταση, γιατί τα παιδιά είναι πολυέξοδα και επειδή είναι πολυέξοδα —για άλλους λόγους— και τα γεράματα, βρήκαμε τη λύση: Σταματήσαμε τα παιδιά! Κατά τα άλλα πάμε καλά! Τί θα μάς πει όμως η πυραμίδα, που στήνεται τώρα, για την απογραφή του 1981; Είναι περίπου γνωστό. Δεν θα μοιάζει πια με πυραμίδα αλλά θα είναι ένα κουδούνι με βάση στενή και έξογκωμένες πλευρές που θα δίνει την εντύπωση ότι «κάποτε», θα ανατραπεί. Και θα ανατραπούν τότε όλα.

Έκτος αν στην πενταετία που μάς μένει γίνει κανένα θαύμα. Κι' επειδή όλη η Δύση περιμένει το θαύμα ως γυρίσουμε πάλι στον Γάλλο σχολιαστή Άλφρεντ Σωβύ που φωνάζει ότι δεν είναι μόνο βιολογικοί αλλά και ηθικοί οι κίνδυνοι που απειλούν τους γηρασμένους λαούς:

«... Έκτος του ότι είναι ανίκανοι να αντιδράσουν στην μοίρα τους, κι' έτσι αφήνονται να γηράζουν συνεχώς, σ' ένα είδος αποχαύνωσης και μακαριότητας, χωρίς να συνειδητοποιούν τον κίνδυνο της παρακμής τους, όλα τα δεινά που τους ταλαιπωρούν, ή χαλάρωση των ηθών, ο καρκίνος της βίας, ή παθητική στάση της μάζας και η αδιαφορία της επάνω σε ζωτικά θέματα, είναι σημάδια ηθικής κατάρπτωσης, πούρχεται σαν συνέχεια της πληθυσμιακής παρακμής».

Κι' εμείς σαν λαός πατήσαμε το πρώτο σκαλί της. Άς δούμε όμως και μερικές από τις «επιπτώσεις» που έχει ο «γηρασμός» του πληθυσμού, στον οικονομικό και κοινωνικό τομέα.

Αν σημειωθεί ότι τα άτομα άνω των 65 χρόνων συνήθως δεν εργάζονται παραγωγικά, ενώ συγχρόνως έχουν αυξημένες βασικές δαπάνες, όπως η νοσηλεία και ιατρική-φαρμακευτική περίθαλψη και γενικά η «προστασία», αντιλαμβανόμαστε ποιά είναι η επιβάρυνση του υπολοίπου κοινωνικού συνόλου.

Φυσικό είναι ο άνθρωπος να προσδοκᾷ μακροβιότητα και ν' αγωνίζεται να την προεκτείνει. Πρέπει όμως να στήνει και το βάθρο επάνω στο οποίο θα στηρίζει οικονομικά τον υπέρβαρο όγκο του στην περίοδο των γηρατειών. Γι' αυτό πρέπει να μεριμνᾷ σαν άτομο και σαν σύνολο ν' αφήσει απογόνους που θ' αποτελούν την παραγωγική ομάδα της κοινωνίας. Γιατί αλλιώς αρχίζει ένα άλλο πρόβλημα. Πρέπει να «βρεί» παραγωγικά άτομα. Κι' αυτό έγινε με τις βιομηχανικές χώρες της Δύσης. Όταν τους παρουσιάσθηκε η έλλειψη των εργατικών χεριών, αφού οι ίδιοι δεν είχαν παιδιά να τους δουλέψουν πήραν, «παραγιούς» από το δυναμικό του Τρίτου Κόσμου ή από χώρες σαν εμάς.

Οί «παραγιοί» όμως κάποτε θα υίοθετηθούν και άργότερα θα βγάλουν από την μέση τὰ «γνήσια τέκνα» τῶν βιομηχανικῶν χωρῶν.

Κάτι ανάλογο θὰ συμβεῖ, καί μ' ἐμᾶς. Καί γεννιέται τὸ ἐρώτημα : Ἐπὶ ποίον γείτονα θὰ ζητήσουμε παραγιοὺς ὅταν ἐμεῖς δὲν θὰ ἀρκοῦμε; Μήπως ἀπὸ τὴν Τουρκία;

Γιὰ νὰ κάνουμε ὅμως «τέκνα γνήσια» πρέπει νὰ γίνονται γάμοι. Μιὰ ἀκόμη θλιβερὴ διαπίστωση : Ὑπάρχει μείωση τῶν γάμων ἰδίως τὰ τελευταῖα χρόνια (πίνακας I) καὶ ἀσήμαντη, γιὰ νὰ μὴν πῶ ἀνύπαρκτη, γεννητικότητα στὶς γυναῖκες πάνω ἀπὸ 36 χρόνων.

Καὶ ἐνῶ παρατηρήθηκε ὅτι τὰ τελευταῖα 25 χρόνια ἡ ἡλικία τῶν νιόπαντρων μειώθηκε, δηλαδή ἐνῶ οἱ Ἕλληνες σήμερα παντρεύονται σὲ μικρότερη ἡλικία, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναζωογονήσει τὸν πληθυσμό, μὲ τὴν μέθοδο τῆς ταχύτερης ἀντικατάστασης τῶν γενεῶν, ἔφερε ἀντίθετα μείωση τῶν γεννήσεων.

Τὰ νέα αὐτὰ ζευγάρια δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ φτιάξουν πολυμελεῖς οἰκογένειες, γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἐξηγήσαμε πιὸ μπροστά. Ἐπιθυμοῦν ἐπίσης νὰ «ξεπαιδιάσουν» γρήγορα, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ «χαροῦν τὴ ζωή». Γι' αὐτὸ καὶ σταματοῦν γρήγορα τὴν παιδογονία. Γι' αὐτὸ καὶ καταφεύγουν στὴν ἄμβλωση. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχουμε γεννήσεις στὶς μεγάλες, ἀλλὰ γόνιμες ἀκόμα ἡλικίες τῶν γυναικῶν.

Ἡ μείωση τῶν γάμων στὴν Ἑλλάδα ἦρθε κι αὐτὴ σὰν ἀποτέλεσμα τῆς «ἀστικοποίησης» τοῦ πληθυσμοῦ τῆς. Ἐνῶ στὸ χωριὸ ὁ ἀνύπαντρος ἄνθρωπος εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς περίεργο, ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς ἄντρες, στὶς πόλεις εἶναι κάτι τὸ συνηθισμένο, ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν θέλουν νὰ παντρευτοῦν.

Ἡ δομὴ τῆς ἀστικῆς κοινωνίας, μὲ τὴν ἀνεξαρτοποίηση τῶν ἀτόμων, τὴν ἐξωοικιακὴ ἀπασχόληση τῶν γυναικῶν σὲ ἀμειβόμενη ἐργασία, κάνουν τὰ ἄτομα ἀνεξάρτητα ἀπέναντι στὸν γάμο. Ὑπαρξὴ δυσκολιῶν γενικά, ὅπως ἡ ἀποκατάσταση πρῶτα ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογένειας, ὁ ἀναχρονιστικὸς θεσμὸς τῆς προίκας, ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ὑπέρμετρης δέσμευσης σ' ἓνα ἀποτυχημένο γάμο, ἰδίως τοῦ ἄνδρα ἀπὸ ξεπερασμένες πιὰ ἀντιλήψεις, ἡ ἀνασφάλεια τῆς ἐργασίας καὶ γενικά τοῦ «μέλλοντος», ἀποτελοῦν τροχοπέδη στὸν γάμο. Ἄρα μειώνουν τὴν γεννητικότητα.

Ἡ ἐλευθερία τῆς σεξουαλικῆς σχέσης, ἡ δυνατότητα ἀναστολῆς τῆς σύλληψης ἢ διακοπῆς τῆς κύησης, εἶναι ἐπίσης αἰτίες ποὺ πολλὰ ἄτομα, ἰδίως ἄνδρες, δὲν προχωροῦν σὲ γάμο.

Μ' αὐτὴ τὴν κατάσταση πῶς θὰ γεννηθοῦν παιδιά;

Πρέπει ὅπωςδήποτε μέσα στὴν σημερινὴ γενιά νὰ γεννηθοῦν κι ἄλλες μητέρες, τῆς ἐπόμενης γενιάς. Γενικά πρέπει νὰ γεννηθοῦν κι ἄλλα παιδιά.

Πρέπει νὰ χτυπηθεῖ μὲ μέτρα ἀποτελεσματικὰ ἢ φοβερὴ ἐπιδημία τῶν ἐκτρώσεων. Μὲ μέτρα στοργῆς τῆς Πολιτείας καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου γιὰ τὴν μάνα καὶ τὸ μελλοντικὸ παιδί. Ὅχι μὲ μέτρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Μὲ μέτρα ἀγάπης καὶ θυσιῶν ἀπ' ὅλους μας.

Γιατὶ πρέπει νὰ τὸ χωνέψουμε καλά. Οἱ Μάνες καὶ τὰ Παιδιά εἶναι ἡ Ζωο-

δόχος Πηγή του Έθνους. Είναι ο μοναδικός δρόμος για την επιβίωσή του. Είναι ή ίδια του ή ύπαρξη.

Μέσα στην μήτρα της Γυναίκας φτιάνεται το Έθνος. Μέσα στην άγκαλιά της Μάνας μεγαλώνει και στηριγμένο στην πίστη της μεγαλουργεί. Όποιο Έθνος δέν προστατεύει και δέν αξιοποιεί την ικανότητα των γυναικών του κάποτε θα τὸ πληρώσει ακριβά.

Κι' ἐδῶ ἡ Μητρότητα κάθε ἄλλο παρὰ προστατεύεται, παρὰ τὸ γεγονός· ὅτι ἀναγνωρίζεται ἀπ' ὄλους σάν τὸ κύριο στήριγμα τῆς Ἐθνικῆς μας ὑπόστασης.

Ἡ Μητρότητα ἀρχίζει ἀπὸ τὴν σύλληψη, ἐπισημοποιεῖται στὴ γέννηση καὶ τελειώνει ὅταν τὸ παιδί γίνει ἀνεξάρτητο. Σὲ ποιά στάδια ὑπάρχει ὀργανωμένη καὶ μεθοδικὴ ἐπίβλεψη καὶ βοήθεια ἀπὸ τὴν Πολιτεία; Ποιὸς συμβουλεύει τὴν ἔγκυο, ποιὸς προγραμματίζει τὸ ἐπόμενο παιδί; ποῦ γεννιέται; πῶς μεγαλώνει; πῶς μορφώνεται στὴν προσχολικὴ καὶ τὴν σχολικὴ ἡλικία; Πῶς θὰ βοηθηθεῖ ἡ ἐργαζόμενη καὶ πῶς θὰ προστατευθεῖ ἡ ἀνύπαντρη μητέρα;

Κάθε πρόγραμμα γιὰ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη καὶ κοινωνικὴ ἐξέλιξη, κάθε ἐνέργεια πολιτικὴ καὶ πολιτιστικὴ, κάθε προσπάθεια, σὲ ὅποιο δὴ ποτε τομέα τῆς ζωῆς, πρέπει νὰ παίρνει σάν βάση τὴν σχέση Μάνα-Παιδί. Ἀλλιῶς τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς μας εἶναι σκοτεινό.

Ἄν οἱ γεννήσεις εἶναι στὴν χώρα μας μειωμένες, οἱ θάνατοι εἶναι ἀκόμα πιὸ μειωμένοι, ἐνῶ ἡ μακροβιότητα εἶναι ἀπὸ τὶς καλλίτερες τοῦ κόσμου. Τὰ δύο τελευταῖα δείχνουν ὅτι ἡ βιολογικὴ συγκρότηση τῆς Φυλῆς εἶναι καλὴ καὶ ἡ μείωση τῶν γεννήσεων μόνο σὲ λόγους βιολογικοὺς δέν ὀφείλεται. Τὸ εἴπαμε πιὸ πάνω. Ὄφειλεται σὲ λόγους κοινωνικο-οικονομικοὺς.

Ἔχουμε λοιπὸν μικρὸ ποσοστὸ θνησιμότητας, περίπου 8.5 ‰, χαμηλότερο κι' ἀπὸ Κράτη μὲ ἀσύγκριτα ὑψηλότερη κοινωνικὴ καὶ ὑγειονομικὴ συγκρότηση, ὅπως ἡ Σουηδία μὲ 10 ‰ περίπου.

Στὸν πίνακα I βλέπουμε ὅτι ἡ θνησιμότητα συνεχῶς ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ 1951, καὶ σὲ λίγα χρόνια δέν ἀποκλείεται νὰ φθάσει τὸ ποσοστὸ τῆς Σουηδίας, ὅταν διογκωθεῖ περισσότερο ἡ ὁμάδα τοῦ γεροντικοῦ πληθυσμοῦ.

Ἄν καὶ ἡ μείωση τῆς θνησιμότητας γενικὰ ὑπῆρξε θεαματικὴ, στὸν τομέα τῆς βρεφικῆς θνησιμότητας μείναμε ἀκόμη πίσω. Ἔχουμε 26 ‰ βρεφικὴ θνησιμότητα. Κι' αὐτὸ ἀπὸ ἐντελῶς ἀπαράδεκτη τακτικὴ.

Ἄν ἐπιχειρήσουμε νὰ θεραπεύσουμε ὀρισμένες κοινωνικὲς καὶ οἰκονομικὲς πληγές, ἂν μειώσουμε τοὺς θανάτους κατὰ τὴν γέννηση καὶ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ζωῆς, τότε μπορούμε νὰ προσθέσουμε περισσότερα ἀπὸ 2.000 ἄτομα τὸν χρόνο, «σῶζοντας» λίγο περισσότερα νεογέννητα.

Μ' ὅλα τὰ στοιχεῖα ποῦ συζητήσαμε πιὸ πάνω, φτιάσαμε ἕνα πίνακα μὲ τὴ φυσικὴ κίνηση τῆς Ἑλλάδας στὴν εἰκοσαετία 1951 - 1970, γιὰ κάθε πέντε χρόνια, καὶ τὴν χρονιά τοῦ 1974 ἀνεξάρτητα, σὲ ποσοστὰ γιὰ κάθε χίλια ἄτομα, σὲ ἀπόλυτους ἀριθμοὺς γιὰ κάθε πενταετία ὅπως καὶ σὲ μέσους ὄρους, γιὰ τοὺς

Π Ι Ν Α Κ Α Σ Ι

ΠΕΝΤΑΕΤΙΑ	ΓΑΜΟΙ		ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΖΩΝΤΑΝΩΝ		ΘΑΝΑΤΟΙ		ΔΙΑΦΟΡΑ Γεννήσεων και Θανάτων (ποσοστό σέ 1000 άτομα)
	Αριθμός Μέσος όρος	Ποσοστό (σέ 1000 άτομα)	Αριθμός Μέσος όρος	Ποσοστό (σέ 1000 άτομα)	Αριθμός Μέσος όρος	Ποσοστό (σέ 1000 άτομα)	
1951 - 1955	303.647 60.729,4	7,77	754.979 150.996	19,32	277.971 55.594,2	7,11	12,21
1956 - 1960	325.607 65.121,4	7,96	786.940 157.388	19,25	300.699 60.140	7,36	11,89
1961 - 1965	376.397 75.279,4	8,88	758.680 151.736	17,83	334.020 66.804	7,88	9,95
1966 - 1970	358.726 71.745,2	8,20	776.793 155.358,6	18,15	359.030 71.806	8,20	9,95
1974	68.274	7,60	143.925	16,02	76.247	8,45	7,57

Γάμους, τις Γεννήσεις ζωντανών βρεφών, τούς θανάτους και τὸ καθαρὸ ὑπόλοιπο (πίνακας I).

Παρατηροῦμε ὅτι τὸ 1974 οἱ γάμοι καὶ οἱ γεννήσεις εἶναι μειωμένα ἐνῶ οἱ θάνατοι ἀυξήθηκαν καὶ σὲ ἀπόλυτους καὶ σὲ στατιστικούς ἀριθμούς (ποσοστὰ %₀₀).

Ἡ αἰσιοδοξία ποὺ ἐκφράσθηκε, ὅτι οἱ γεννήσεις εἶναι διπλάσιες ἀπὸ τούς θανάτους δὲν λείπει τίποτα, ἀφοῦ, ὅπως φαίνεται στὴν τελευταία στήλη τοῦ πίνακα I, τὸ ποσοστὸ τοῦ καθαροῦ ὑπόλοιπου συνεχῶς μειώνεται. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ φοβερὸ μυστικό. Ἄς μὴν ἐπιχειροῦμε νὰ ρίξουμε στάχτη στὰ μάτια μας.

Τί πρέπει νὰ γίνει ;

Καὶ τώρα μάθαμε ὅλοι τὴν ἀπελπιστικὴ Δημογραφικὴ μας ἐξέλιξη. Φυσικὰ στοὺς «ἀρμόδιους κύκλους» δὲν ἦταν ἄγνωστη, ἢ τουλάχιστον τὴν ὑποψιάζονταν ὅλοι.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα θὰ εἶναι βαρύτερη ἢ εὐθὺνη ὄλων μας, ἀπέναντι στοῦ Ἔθνους καὶ τὴν Ἱστορία, ἂν δὲν ξεκινήσουμε ἀμέσως μιὰ ἔντονη σταυροφορία γιὰ τὴν ἀνόρθωση τῆς Δημογραφικῆς μας κατάστασης. Μὲ πρώτους σταυροφόρους ἐμᾶς τούς ἴδιους.

Ἄλλιῶς ὁ ὑπέροχος αὐτὸς τόπος καὶ ἡ Φυλὴ ποὺ τὸν κατοίκησε αἰῶνες ὀλόκληρους, γρήγορα θὰ γίνουν ἱστορικὴ ἀνάμνηση.

Μέχρι τώρα καμμιά εἰδικὴ καὶ ἀξιόλογη προσπάθεια δὲν ἔγινε. Ἡ καλλιτέρα : ὁποιαδήποτε προσπάθεια κι' ἂν ἔγινε εἶναι περιορισμένη σὲ ἔκταση καὶ ἀνίκανη νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν σοβαρότητα τοῦ προβλήματος.

Ἄς ἐπιχειρήσουμε νὰ κάνουμε μερικὲς προτάσεις, ποὺ βασικὰ ἔχουν γίνει πολλὰς φορὲς ἀπὸ κείνους ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ θέμα αὐτό.

1. Πρῶτο τὸ Κράτος πρέπει νὰ ρίξει τὸ βάρος του σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Χωρὶς κρατικὴ ὀργάνωση δὲν γίνεται τίποτα. Ἄς μὴ γελιόμαστε.

Νὰ Ἰδρυθεῖ ὅσο τὸ δυνατό πρὸ γρήγορα, ἕνας Ὄργανισμὸς Μελέτης καὶ Ἀνάπτυξης τοῦ Πληθυσμοῦ, (Ο.Μ.Α.Π.), ποὺ θὰ συγκεντρώσει μὲ ἀκρίβεια στοιχεῖα ἀπὸ τὴν Στατιστικὴ Ὑπηρεσία, θὰ τὰ μελετήσῃ σὲ βάθος καὶ θὰ προτείνει λύσεις.

Βασικὰ θὰ πρέπει νὰ ἔχει τὴν δύναμη νὰ ἐφαρμόσῃ τις ἀπαραίτητες λύσεις. Θὰ πρέπει οἱ ὑποδείξεις του νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὲς καὶ ὄχι συμβουλευτικὲς, φυσικὰ μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ὅλης οἰκονομικῆς πολιτικῆς κάθε Κυβέρνησης.

Ὅταν ὑπάρχουν ὀργανισμοὶ ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ποδόσφαιρο γιατί νὰ μὴν ὑπάρχει ὀργανισμὸς ποὺ νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὴν αὔξηση, τὴν ἐπιβίωση καὶ τὴν καλοπέραση, ἂν θέλετε, τῶν παιδιῶν μας;

Ὁ Ὄργανισμὸς αὐτὸς μέσα στὰ σχέδιά του καὶ τὰ μέτρα ποὺ θὰ προτείνει πρέπει κατὰ τὴν γνώμη μας, νὰ περιλάβῃ καὶ τὰ παρακάτω :

2. Οὐσιαστικὴ καὶ τέλεια ἀποκέντρωση, διοικητικὴ, οἰκονομικὴ, κοινωνικὴ καὶ πολιτιστικὴ. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ περιορισθεῖ ὁ

τρομερός υδροκέφαλος τῆς Πρωτεύουσας. Εἶναι Ἐθνικὴ ἀνάγκη νὰ σταματήσει ἡ μετακίνηση πρὸς τὰ ἀστικά κέντρα καὶ ἰδίως τὴν Ἀθήνα καὶ Θεσσαλονίκη, πὺ ἀφήνει ἀπογυμνωμένη τὴν ἐπαρχία.

— Πρέπει νὰ καθιερωθῶν ἰσχυρὰ «κίνητρα» κάθε εἶδους, μόνο γιὰ τὴν ἐπαρχία. Κίνητρα γιὰ ἀποκέντρωση τῆς οἰκονομίας. Κίνητρα γιὰ τὴν δημιουργία καὶ στελέχωση Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων στὶς ἐπαρχιακὰς πόλεις καὶ μόνον στὶς ἐπαρχιακὰς πόλεις πιά. Πρέπει νὰ πετύχουμε τέλεια διοικητικὴ ἀποκέντρωση. Ἔτσι μόνο θὰ «ἀποδεσμευθεῖ» ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας ἀπὸ τὸν μανδραρινισμό τῆς Ἀθήνας καὶ θὰ πάψει νὰ ἔχει τὴν βεβαιότητα ὅτι ὅσο ζεῖ στὴν ἐπαρχία μένει παραγκωνισμένος καὶ αἰσθάνεται σάν ἄποικος, ἐνῶ ὅταν πάει στὴν Ἀθήνα «τὰ ἔχει ὅλα κοντὰ του» ἐπομένως ἡ δυνατότητα τῆς «εὐκαιρίας» πολλαπλασιάζεται ἀλλὰ καὶ ὁ Μανδαρῖνος τῆς Ἀθήνας τὸν «ἔχει ὑπ' ὄψιν του» περισσότερο.

— Διευκόλυνση τῆς Ἀγροτικῆς Ἐργασίας καὶ προστασία τῶν προϊόντων της.

— Ἐντατικὴ καὶ ἐκτατικὴ καλλιέργεια τῆς γῆς καὶ εἰδικὰ κίνητρα ἀναπτύξεως τῆς Γεωργικῆς οἰκονομίας, μὲ σύγχρονη ἀνύψωση τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἀγρότη καὶ ὄχι τοῦ «μεσάζοντα».

— Κοινωνικὴ καὶ πολιτιστικὴ ἀποκέντρωση σὲ πλήρη ἔκταση. Γιὰ νὰ μπορεῖ κανεὶς, μένοντας στὴν ἐπαρχία, νὰ ζήσει σάν τοὺς «προνομιούχους» κατοίκους τῆς πόλης. Νὰ μπορεῖ νὰ ἔχει ἰκανοποιητικὴ Νοσοκομειακὴ περίθαλψη, εἰδικὴ προστασία τῆς παιδικῆς ἡλικίας, σχολεῖα ἀνάλογα μὲ τὰ σχολεῖα τῆς πόλης, θεάματα ἀνάλογα, διασκέδαση ἀνάλογη καί, πῶς πολὺ, ἀνάλογες πνευματικὰς ἐκδηλώσεις.

Ἄλλως θὰ ψάχνει τὴν εὐκαιρία ἢ τὴν ἀφορμὴ νὰ ἐγκαταλείψει τὴν ἐπαρχία καὶ νὰ ἐγκατασταθεῖ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δύο μεγάλα ἀστικά μας κέντρα.

Ἔτσι «μετανάστευσαν» σ' αὐτὰ, μέσα στὰ 35 τελευταῖα χρόνια, 1,5 ἑκατομμύριο ἄτομα.

Ἔτσι θὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ καὶ οἱ ἐπανερχόμενοι προσωρινοὶ μετανάστες, συνηθισμένοι πιά στὴν «ἀστικὴ ἐργασία» καὶ περισσότερο στὴν «καταλωτικὴ κοινωνία».

Ἔτσι ἡ Ἀθήνα θὰ γίνῃ σὲ 30 χρόνια 4 ἑκατομμύρια, ἀλλοίμονο!

3. Κοινωνικοποίηση τῆς Ὑγείας. Τὸ τεράστιο αὐτὸ θέμα ἀποτελεῖ τὸ κύριο στήριγμα μιᾶς σοβαρῆς πληθυσμιακῆς πολιτικῆς. Μέσα σ' ἓνα σχέδιο, πὺ θὰ ἐξασφαλίζει σ' ὀλόκληρο τὸν Ἑλληνικὸ πληθυσμὸ ἰκανοποιητικὰς παροχὰς «ὑγείας», σ' ὅλη τὴν ἔκταση πὺ ἀκούγεται ἡ λέξη, θὰ πρέπει νὰ περιλαμβάνονται :

— Ἡ προστασία τῆς Μητρότητας, πὺ θ' ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευση καὶ θὰ ὀδηγεῖ τὴν ὑποψήφια μητέρα στὸν ρόλο πὺ θὰ παίξει αὐριο, θὰ συνεχίζεται μὲ συμβουλὰς καὶ παρακολουθήσεις τῆς ἐγκύου, θὰ φτάνει ὡς τὴν ὀργάνωση τῶν Μαιευτηρίων, ὡστε νὰ περιορισθοῦν τὰ ἀτυχήματα τῶν τοκετῶν, εἴτε ἀπὸ πλευρᾶς μητέρας εἴτε ἀπὸ πλευρᾶς παιδιῶν, θὰ ἀκολουθεῖ τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδί σ' ὅλα τὰ βήματα, μέχρις ὅτου φτάσει νὰ γίνῃ τὸ παιδί ἀνε-

ξάρτητο άτομο. Νηπιοσταθμοί, Νηπιαγωγεία, Παιδιατρική παρακολούθηση, πρέπει να οργανωθούν άμεσα, σε κάθε χωριό, σε κάθε συνοικισμό, παντού.

— Προστασία της παιδικής ηλικίας. Δεν είναι μόνον η παρακολούθηση. Είναι και οι ανάγκες διατροφής. Είναι η γενική διαβίωση του παιδιού. Το παιχνίδι, το θέαμα, οι έκδηλώσεις, πρέπει ν' αποτελέσουν πρόγραμμα του Συστήματος παροχής Ύγείας, επάνω σε βάση κοινωνική.

Το παιδί πρέπει να γεννιέται, να μεγαλώνει και να σπουδάζει με έξοδα του κράτους.

— Καταπολέμηση των νοσημάτων της πρώτης παιδικής ηλικίας, όσο το δυνατόν άκομη, γιατί άκομη πρέπει να γίνουν πολλά.

4. Δημιουργία συνθηκών που να παρέχουν ασφάλεια για την δημιουργία οικογένειας, την άνετη διαβίωση και ιδιαίτερα την μελλοντική εξασφάλιση των απογόνων.

Πρέπει να ερευνηθεί συστηματικά ή επίδραση επάνω στον Έλληνα του αίσθηματος της ανασφάλειας στην δημιουργία οικογένειας, με περισσότερα από 2 παιδιά. Και οι παράγοντες που του δημιουργούν αυτό το αίσθημα είναι πάρα πολλοί.

Ίδιαίτερα ανασταλτικός στην αύξηση του αριθμού των παιδιών είναι ο παράγων της μελλοντικής τους αποκατάστασης. Να το ποῦμε καθαρά. Όταν ξέρουμε ότι τα παιδιά μας εξαρτούν την επιβίωσή τους από ἐμᾶς και κάθε προσωπικό μας άτύχημα τὰ αφήνει στο ἔλεος του Θεοῦ, φυσικά διστάζουμε να κάνουμε παιδιά.

Πρέπει να ἐγγυᾶται τὸ Κράτος γιὰ τοὺς ἀπογόνους μας. Είναι δική του δουλειά. Ἡ ἐπιβίωση τῆς Φυλῆς εἶναι καθήκον και ὑποχρέωση ὄλων μας. Ὅλοι, κατὰ τὴν δύναμή μας θὰ σηκώσουμε τὸ βᾶρος, χωρὶς καμμιά διαμαρτυρία.

Πρέπει με λίγα λόγια να γίνουν γενναῖες οικονομικὲς παροχὲς στὰ παιδιά ἀλλὰ και κάθε εἶδος διευκολύνσεως στους πολύτεκνους γονεῖς.

Παροχὲς σὲ χρῆμα, σὲ ὑποτροφίες, σὲ εξασφάλιση.

Διευκολύνσεις σὲ ἐργασία, φορολογικὲς ἀπαλλαγές, ἀτέλειες κάθε εἶδους, πρωϊμότερες συνταξιοδοτήσεις, ειδικὴ ἀσφάλιση.

5. Προσπάθεια ν' ἀνακόψουμε τὴν μετανάστευση. Ίδιαίτερα τὴν μόνιμη μετανάστευση. Ἀλλὰ και τὴν προσωρινή. Ὡς ὅτου ὁμως τὸ πετύχουμε αὐτὸ ἄς καθιερωθοῦν ὀρισμένα μέτρα ὥστε να εξασφαλίζεται, κατὰ τὸ δυνατόν, ἡ ἐπιστροφή και να μὴν ἐμποδίζεται ἡ παιδογονία.

Ἐνα μέτρο θὰ ἦταν να ἐπιτρέπεται μετανάστευση γιὰ ὀρισμένο χρόνο, σὲ ὀρισμένη ἡλικία και κατὰ προτίμηση στους παντρεμένους, που θὰ φεύγουν οἰκογενειακά.

Σ' αὐτοὺς πρέπει να δίνεται ἀγροτικὴ ἀποκατάσταση και κάθε δυνατὴ διευκόλυνση γιὰ να γυρίσουν στὸν τόπο καταγωγῆς τους.

Πρέπει κανείς να μην φύγει πιά από την γη του. Πρέπει ή γη αυτή να αξιοποιηθεί για να τον ζήσει και να τον κρατήσει κοντά της.

6. Ειδι κή συμπαράσταση στην Μητέρα. Ίδιαίτερα στην ανύπαντρη μητέρα. Διαφώτιση για τις συνέπειες της έκτρωσης. Ειδική συμπαράσταση στο παιδί που δεν έχει πατέρα. Όχι «άστυνόμηση» αλλά αγάπη και προσεταιρία. Κοινωνική αποκατάσταση και διαφώτιση.

Ειδικό επίδομα στις πολύτεκνες μητέρες. Ασήμαντη αλλά «κάποια» επιβράβευση για το πολύμοχθο έργο τους. Θα είναι ανεξάρτητο από το επίδομα για τα παιδιά ή από τις παροχές εργασίας. Θα είναι ή αναγνώριση του κόπου και της θυσίας τους που δεν πληρώνεται με τίποτα.

7. Διαφώτιση από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Διδασκαλία στα Σχολεία, στον Στρατό, στα εργοστάσια, παντού.

Διαλέξεις από ειδικούς σ' όλη τη χώρα.

Κοινωνικό ξεσήκωμα.

Πόλεμος για την επιβίωση της Φυλής μας.

Άγώνας για το μέγαλωμα του Έθνους μας. Για την ύπαρξή μας.

Γιατί, αν κάποτε χρειαστεί ν' αντιμετωπίσουμε οποιαδήποτε έχθρική διάθεση ή και επίθεση των γειτόνων μας, πρέπει να παρατάξουμε φρουρούς στις Επαλξεις του Έθνους. Όχι αποφάσεις του Ο.Η.Ε.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Βαλαώρας, Β.Γ. (1967): Υγιεινή του Ανθρώπου, Παρισιανός, Αθήναι.
2. Bogue, J.D. (1969): Principles of Demography, John Wiley & Sons, N. York.
3. Boyd-Orr, J. (1953): The White Man's Dilemma, Allen & Unwin, London.
4. Brown, H. (1954): The Challenge of Man's Future. Bresler, J.B. (1968), Addison-Wesley, Massachussets.
5. Έλληνική Έταιρεία Ευγονικής και Γενετικής του Ανθρώπου (1975): Προβλήματα αναπαραγωγής του Έλληνικού πληθυσμού Συζήτησις Στρογγύλης Τραπέζης. Έλληνική Ιατρική, 44, 187.
6. Έθνική Στατιστική, Υπηρεσία της Ελλάδος (Ε.Σ.Υ.Ε.).
 - α) Δημογραφικά ροπαί και μελλοντικά προεκτάσεις του πληθυσμού της Ελλάδος 1960-1985, Αθήναι, 1966.
 - β) Στατιστική της Φυσικής Κινήσεως του πληθυσμού της Ελλάδος διά τα έτη 1956-1969, Αθήναι.
 - γ) Στατιστική Έπετηρίς της Ελλάδος, 1956-1971, Αθήναι.
7. Κατσουγιαννόπουλος, Β. και Έδιπίδης, Θ. (1974): Σύγχρονοι Δημογραφικά ροπαί της Ελλάδος 1951-1971, Επιστημονική Έπετηρίς της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ., 10, II, 449.

8. Κατσουγιαννόπουλος, Β. (1970) : 'Η γεννητικότητα εν 'Ελλάδι κατά τὰ ἔτη 1956 - 1967. Διατριβὴ ἐπὶ Διδακτορία, Θεσσαλονίκη.
9. Kayser, B. (1968) : 'Ανθρωπογεωγραφία τῆς 'Ελλάδος (μετάφρασις ἐκ τῆς Γαλλικῆς). 'Εθν. Κέντρον Κοινωνικῶν 'Ερευνῶν. 'Αθήναι.
10. Kiser, C.V. (1962) : Research in family planning. Princeton Univ. Press. Princeton.
11. Λογαράς, Γ. (1954) : 'Υπερπληθυσμὸς καὶ ἀνεπαρκὴς διατροφή. Τὸ πρόβλημα τῆς διατροφῆς εἰς παγκόσμιον κλίμακα. 'Ιατρικαὶ 'Αθήναι, V, 51 - 52.
12. Malthus, T.R. (1798) : En Essay on the Principle of Population as it affects the Future Improvement of Society. Caxton 12, 3828 (1966).
13. Παπαεναγγέλου, Γ.Ι. (1972) : Παγκόσμιαι Δημογραφικαὶ ἐξελίξεις. 'Ιατρικὴ, 21, 151.
14. Smith, A. (1776) : The Wealth of Nations. Ed. by E. Cannan (1937), R. House inc. N. York.
15. The new Caxton Encyclopedia (1966), Purnell and Sons, England.
16. Valaoras, V.G. (1960) : A reconstruction of the demographic history of Modern Greece. The Milbank Memorial Fund Quarterly, XXXVIII, 2, N. York.
17. Vogt, W. (1948) : Road to Survival, W. Sloane Ass. inc. N. York.
18. Wrigley, E.A. (1969) : Population and History. World University Libr., Weidenfeld & Nicolson, London.